

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 9. 10. 2024 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Kučery, Ph.D. a přísedících Mgr. Boženy Mikešové a Aleny Novákové,

takto:

Obžalovaní

[REDACTED]
narozen [REDACTED] v [REDACTED], adresa hlášeného trvalého pobytu [REDACTED] č.p. [REDACTED],
[REDACTED], t. č. ve Vazební věznici v [REDACTED],

[REDACTED]
narozen [REDACTED] v [REDACTED], adresa hlášeného trvalého pobytu [REDACTED], t.č. ve Vazební věznici
v [REDACTED],

[REDACTED]
narozen [REDACTED] v [REDACTED], adresa hlášeného trvalého pobytu [REDACTED],
[REDACTED], t.č. ve Vazební věznici v [REDACTED],

jsou vinni, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zákostelecká.

dne 24. 1. 2024 v přesně nezjištěné době od 17:40 do 24:00 hodin v [REDACTED] v provizorním obydlí zřízeném v technické místnosti uvnitř pilíře mostu přes řeku Vltavu na pozemku parc. č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] (dále jen „technická místnost“) po předchozích slovních útocích na [REDACTED], narozeného [REDACTED], jimiž mu vyčítali jeho údajně sobecké jednání, které mělo spočívat v tom, že jim neoplácí jejich štědrost a nedělí se s nimi o získané peníze, alkohol a tabák, jak je v bezdomoveckých kruzích zvykem, obžalovaný [REDACTED] pak i to, že s ním poškozený nekomunikuje jím požadovaným způsobem, vedeni úmyslem poškozeného za takové jednání exemplárně potrestat, společně [REDACTED] fyzicky napadli, a to

- [REDACTED] tak, že [REDACTED], který seděl opřen zády o zeď, několikrát udeřil otevřenou dlaní do obličeje, několikrát jej udeřil sevřenou pěstí do obličeje a dvakrát během inkriminované doby jej po několik minut napadal sérií kopů velké intenzity pravým kolenem do obličeje a do hrudníku, přičemž takto činil s vědomím, že [REDACTED] útočí na hlavu a hrudník takovým způsobem, že mu může způsobit smrtelná zranění, a s vědomím, že [REDACTED] je fyzicky napadán též [REDACTED] a [REDACTED] a že následkem společného násilí všech obviněných může dojít k usmrcení [REDACTED],
- [REDACTED] tak, že [REDACTED], který seděl opřen zády o zeď, několikrát udeřil pěstí do obličeje a několikrát jej napadl kopy nohou (podrážkou obuvi) do hlavy směrem proti zdi, čímž došlo k nárazům hlavy [REDACTED] o zeď, když dohromady se jednalo o minimálně deset úderů a kopů, přičemž takto činil s vědomím, že [REDACTED] útočí na hlavu a hrudník takovým způsobem, že mu může způsobit smrtelná zranění, a s vědomím, že [REDACTED] je fyzicky napadán též [REDACTED] a [REDACTED] a že následkem společného násilí všech obžalovaných může dojít k usmrcení [REDACTED], a v době, kdy měl [REDACTED] již viditelná krvácející zranění v obličeji, mu na hlavu vysypal sůl, polil mu ji vodkou a obsahem nádoby sloužící jako plivátko v domněnku, že jde o moč, a přinutil [REDACTED] [REDACTED], aby se vysvlékl ze svrchního oblečení, přičemž jej sám částečně vysvlékl, a
- [REDACTED] tak, že [REDACTED] několikrát udeřil do obličeje loktem, vnitřní i vnější stranou otevřené dlaně a sevřenou pěstí, a to s vědomím, že [REDACTED] je napadán též [REDACTED] a [REDACTED], čímž přispěl k vystupňování agresivity [REDACTED] a [REDACTED] vůči [REDACTED] a surovosti jejich fyzických útoků na něj, a byl si vědom toho, že následkem společného násilí všech obžalovaných může dojít k usmrcení [REDACTED],

přičemž v popsaném fyzickém napadání [REDACTED] pokračovali po dobu nejméně jedné a půl hodiny s několika různě dlouhými prodlevami a své dílčí fyzické útoky na [REDACTED] doprovázeli opakovanými slovními atakami motivovanými snahou vymoci si od [REDACTED] solidární dělbou o peníze, které měl obdržet jako dávku státní sociální podpory, či alkohol a cigarety, když láhev s vodkou a tabák pak poškozenému proti jeho vůli odebrali, přičemž všichni obžalovaní byli vědomím společné trestné činnosti navzájem posilováni při jejím páchání, když se vzájemně utvrzovali a potencovali v dalších útocích,

a svým výše uvedeným jednáním způsobili [REDACTED] sériovou zlomeninu 1. až 10. žebra vpravo mezi přední až střední podpažní čarou s krevními výrony v okolí, s porušením pohrudnice s posunem, sériovou zlomeninu 2. až 8. žebra vpravo při páteři s krevními výrony v okolí, sériovou zlomeninu 3. až 8. žebra vlevo ve střední klíčkové čáře s krevními výrony do okolí, zlomeninu 2. žebra vlevo v přední podpažní čáře s krevním výronem v okolí, zlomeninu 8. žebra vlevo při páteři s krevním výronem v okolí a ložiskové zhmoždění středního laloku pravé plíce, načež po zjištění, že [REDACTED] nejeví známky života, jej ponechali ležet v technické místnosti, kterou [REDACTED] podpálil se záměrem spálit jeho tělo a tím zahladit stopy po vykonaném násilí, čímž způsobil poškozením technické místnosti a optických kabelů poškozené společnosti Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, se sídlem Pobřežní 665/21, Praha 8, škodu ve výši

530 279 Kč a [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], škodu ve výši 773 017,28 Kč,

když v důsledku společného jednání všech obžalovaných poškozený [REDACTED] v důsledku dechové nedostatečnosti při sériových zlomeninách žeber a intoxikaci oxidem uhelnatým zemřel,

tedy

společným jednáním jiného úmyslně usmrtili a čin spáchali zvlášť surovým a trýznivým způsobem a v úmyslu získat pro sebe majetkový prospěch,

tím spáchali

zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i) a j) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

a odsuzují se

obžalovaný [REDACTED]

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody** v trvání **17 (sedmnáct) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou**.

Obžalovaný [REDACTED]

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody** v trvání **16 (šestnáct) let a 6 (šest) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou**.

Obžalovaný [REDACTED]

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku, k **trestu odnětí svobody** v trvání **13 (třináct) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se **obžalovanému [REDACTED]**, narozenému [REDACTED], ukládá **povinnost zaplatit**:

- poškozené Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, se sídlem Pobřežní 665/21, Praha 8, na náhradu škody částku ve výši 530 279 Kč (pět set třicet tisíc dvě stě sedmdesát devět) Kč
- poškozenému [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], na náhradu škody částku ve výši 773 017,28 Kč (sedm set sedmdesát tři tisíce sedmnáct korun a dvacet osm haléřů).

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování, kdy soud, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností, dospěl

k následujícím skutkovým zjištěním. Soud má za prokázané, že se obžalovaní [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] dopustili jednání vymezeného ve výrokové části rozsudku.

2. Obžalovaní byli řádně vyslechnuti v přípravném řízení, následně projednávanou událost popsali v rámci vyšetřovacího pokusu a obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] také u hlavního líčení. Soud se jednotlivými výpověďmi obžalovaných podrobně zabýval, přičemž níže je provedena jejich komparace, která pak v kontextu dalších důkazů tvořila skutkový podklad pro právní posouzení věci.
3. **Obžalovaný [REDAKCE]** byl v přípravném řízení vyslechnut dne 6. 3. 2024, vyšetřovací pokus absolvoval dne 25. 3. 2024. Během hlavního líčení nevypovídal, neboť po řádném poučení využil institutu prohlášení viny, které bylo následně soudem ve smyslu ust. § 206c odst. 4 tr. řádu přijato. Po prohlášení viny obžalovaný uvedl, že k věci již nechce dále vypovídat. Soud se tak v případě obžalovaného [REDAKCE] zaměřil na hodnocení jeho výpovědi učiněné v rámci přípravného řízení a vyšetřovacího pokusu. Ohledně příchodu do pilíře vypověděl obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení i při vyšetřovacím pokusu shodně, že když s obžalovaným [REDAKCE] dorazili do pilíře, již byl přítomen poškozený, který seděl opřen zády o zeď čelem ke vchodu. Následně dorazil obžalovaný [REDAKCE]. Zhruba v té době se měl obžalovaný [REDAKCE] rozzlobit na poškozeného, že se s nimi nedělí o alkohol a tabák. V přípravném řízení obžalovaný [REDAKCE] popsal pouze dvě fáze útoku. Uvedl, že si není jist, zda poškozeného jako první fyzicky napadl obžalovaný [REDAKCE] nebo [REDAKCE], ale asi spíše [REDAKCE], který jej měl vícekrát udeřit hřbetem pravé ruky do obličeje. Poté se měli výše jmenovaní obžalovaní v napadání poškozeného chvíli střídat. Po tomto útoku měl poškozený skončit na pravém boku. Následovat měla chvíle, kdy poškozeného nikdo nenapadal a on měl něco brblat. Ohledně druhé fáze útoku obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že měl obžalovaný [REDAKCE] pravou nohou dupat poškozenému na hrudník. Svůj útok vůči poškozenému popsal tak, že jej udeřil asi třikrát nebo čtyřikrát pravým kolenem do levé strany obličeje. On s obžalovaným [REDAKCE] měli poškozenému dávat rány hlavně do obličeje a obžalovaný [REDAKCE] měl útočit na jeho trup. V rámci vyšetřovacího pokusu obžalovaný [REDAKCE] popsal tři fáze útoku. Uvedl, že poškozeného jako první napadl obžalovaný [REDAKCE]. Dával mu úderý pěstí a mezitím jej prohledával, zda u sebe něco nemá. Následně se do něj měli pustit oba obžalovaní ([REDAKCE] a [REDAKCE]). Poté byl chvíli klid. Pokud jde o druhou fázi útoku, uvedl, že mu nějak ruplo v bedně a začal poškozenému nadávat. Obžalovaný [REDAKCE] u poškozeného našel lahev vodky, ze které se všichni napili a pak se to zvrtilo, přičemž obžalovaný [REDAKCE] měl chytit poškozeného za hlavu a několikrát jej udeřit pravým kolenem do pravé části obličeje. Potom mu měl obžalovaný [REDAKCE] dát několik úderů hřbetem levé ruky do obličeje. Následovat měla chvíle klidu. Ohledně poslední fáze útoku obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že se zase naštval a dal poškozenému asi pět úderů kolenem do obličeje. Obžalovaný [REDAKCE] měl na poškozeného zaútočit úderem hřbetem levé ruky do obličeje. Poté se měl zvednout obžalovaný [REDAKCE], který měl poškozenému dupat do oblasti hrudníku. Pokud jde o následující časový úsek, nebyly shledány výrazné rozdíly mezi výpověďmi obžalovaného [REDAKCE] v přípravném řízení a v rámci vyšetřovacího pokusu, přičemž bylo popsáno, že už jen chvíli seděli a bylo ticho. Někdo z nich měl na poškozeného promluvit a on neodpověděl. Z tohoto důvodu mu obžalovaný [REDAKCE] a následně obžalovaný [REDAKCE] sáhli na krk a zjistili, že nedýchá. Obžalovaný [REDAKCE] poškozeného ještě několikrát kopl do pravého boku a pobízel jej, ať vstane, načež obžalovaný [REDAKCE] konstatoval, že vedle nich leží mrtvola. Následně měli přemýšlet, jak se zbavit důkazů. Obžalovaného [REDAKCE] mělo napadnout poškozeného hodit do vody. Obžalovaný [REDAKCE] navrhl to tam zapálit a ostatní souhlasili. Obžalovaného [REDAKCE] poslali hlídat na most. Zapálili to tam spolu s obžalovaným [REDAKCE]. Když vyšli, obžalovaný [REDAKCE] stál jinde, než měl. Následně šli všichni tři přespat na chatu, kde se zdržoval obžalovaný [REDAKCE]. Po cestě vymysleli smyšlenou verzi zahrnující táborák u hřbitova. Druhý den se vrátili k pilíři a on zavolal linku 112, aby zjistil, co se tam stalo.
4. **Obžalovaný [REDAKCE]** byl v přípravném řízení vyslechnut dne 23. 2. 2024, vyšetřovací pokus absolvoval dne 25. 3. 2024. Vypovídal rovněž v rámci hlavního líčení dne 28. 8. 2024. Soud se zaměřil na hodnocení jeho jednotlivých výpovědí a dospěl k následujícím závěrům. Ohledně

příchodu do pilíře vypověděl obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení, v rámci vyšetřovacího pokusu a v hlavním líčení shodně, že kolem 17. hodiny dorazili spolu s obžalovaným [REDAKCE] do pilíře, kam zhruba po půl hodině dorazil i poškozený. Obžalovaný [REDAKCE] se jej měl začít vyptávat, zda má pro něj nějaké víno a vyčítal mu, že se s ostatními nedělí. Dále obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení uvedl, že jako první poškozeného napadl obžalovaný [REDAKCE]. Poté se měl dostavit obžalovaný [REDAKCE], kterému se nelíbilo, že se s ním poškozený nepodělil o tabák, tak mu dal ránu loktem do obličeje, pravou rukou pěstí do obličeje a jednu facku. Teprve potom měl poškozenému dát facku a dva úderý pěstí do obličeje on sám. V rámci vyšetřovacího pokusu a hlavního líčení obžalovaný [REDAKCE] první fázi útoku popsal podobně, ovšem zcela vynechal svou účast na napadení poškozeného. Ohledně druhé fáze útoku na poškozeného obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení a v rámci vyšetřovacího pokusu popsal, že následovala série otázek obžalovaného [REDAKCE], kterému se odpovědi poškozeného nelíbily, tak opět vstal a dal mu pár ran pěstí. Mezitím měl obžalovaný [REDAKCE] vsedě kopnout poškozeného svou pravou nohou do ramene. Obžalovaný [REDAKCE] měl poškozenému prohledat batoh, kde našel dvě lahve vodky, přičemž z jedné z nich se všichni napili. Obsah druhé lahve měl obžalovaný [REDAKCE] vylít poškozenému na hlavu, a ještě jej měl posypat solí. V hlavním líčení obžalovaný [REDAKCE] výše uvedenou verzi pozměnil, když uvedl, že poté, co na poškozeného podruhé útočil obžalovaný [REDAKCE], na něj zaútočil i on, a to ranami pěstí do obličeje. Až poté měl na poškozeného naznačit kop. Pokud jde o pití vodky obžalovanými, polití hlavy poškozeného a posypání solí, výpověď obžalovaného [REDAKCE] v hlavním líčení se od předchozích verzí výrazně nelišila. Pokud jde o třetí fázi útoku na poškozeného, uvedl obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení, že se obžalovaný [REDAKCE] začal chovat velmi agresivně, přičemž poškozeného bil asi 10 minut v kuse, mlátil jej pěstmi a kopal kolenem do obličeje. Poté, co obžalovaný [REDAKCE] odstoupil, viděl obžalovaný [REDAKCE], že má poškozený zkrvavený obličej, a proto obžalovanému [REDAKCE] řekl, ať už jej nechá být. To samé měl říci i obžalovaný [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] řekl, že ho musí potrestat a pokračoval v útocích na poškozeného, tentokrát kopanci do oblasti hrudi a ranami pěstmi a kolenem do obličeje. Obžalovaný [REDAKCE] jej znovu vyzval, ať už jej nechá být, načež se obžalovaný [REDAKCE] vrátil na své místo. Zhruba po 10 minutách se měl poškozený doplazít zpět na své místo čelem ke vchodu do pilíře. Obžalovaný [REDAKCE] mu měl dát ještě lehkou facku a obžalovaný [REDAKCE] mu měl položit svou pravou nohu na hlavu, aby jej přidržel u stěny a zjistil, zda poslouchá. Po pěti minutách si obžalovaní měli uvědomit, že poškozený již nedýchá. V rámci vyšetřovacího pokusu uvedl, že obžalovaný [REDAKCE] poškozeného agresivně bil po dobu asi 5 minut, přičemž mu dával úderý pěstí do hlavy, kolenem do obličeje, krku a hrudníku a šlápnul mu na hrudník. Když jej obžalovaný [REDAKCE] viděl, dal poškozenému kus toaletního papíru, aby se mohl otřít a společně s obžalovaným [REDAKCE] obžalovanému [REDAKCE] řekli, ať už jej nechá být. S obžalovaným [REDAKCE] se měli bavit o tom, že odejdou. Když je obžalovaný [REDAKCE] zaslechl, měl je ujistit, ať nikam nechodí a že kdyžtak vše vezme na sebe. Obžalovaný [REDAKCE] z něj měl mít strach, když viděl, jak je agresivní. Tuto verzi obžalovaný [REDAKCE] během své výpovědi v hlavním líčení popřel a uvedl, že takto vypověděl proto, že jej k tomu nabádal jeho tehdejší spoluvězeň. Uvedl, že to, co tvrdil ohledně vyhrožování ze strany obžalovaného [REDAKCE], není pravda. Chtěl zavolat záchranku, ale nevěděl, co má v tu chvíli dělat. Ohledně následujícího časového úseku uvedl obžalovaný [REDAKCE] v rámci jednotlivých výsledků shodně, že zjistili, že poškozený je nejspíš po smrti, načež obžalovaného [REDAKCE] napadlo, že to tam zapálí, aby zahladil stopy. On ani obžalovaný [REDAKCE] s tím nesouhlasili, tak vylezli ven z pilíře a koukali, jak to tam zapaluje. Obžalovaný [REDAKCE] navrhoval, aby jej hodili do vody a on v tom zmatku navrhl, aby jej někam zakopali. Obžalovaný [REDAKCE] je neposlouchal. Následně šli společně na chatu, kde se on zdržoval. Obžalovaný [REDAKCE] tam měl vymyslet smyšlenou verzi, kterou následně sdělili policii.

5. **Obžalovaný [REDAKCE]** byl v přípravném řízení vyslechnut dne 23. 2. 2024, vyšetřovací pokus absolvoval dne 25. 3. 2024 a v hlavním líčení vypovídal dne 28. 8. 2024. Ohledně svého příchodu do pilíře uvedl v rámci všech svých výpovědí shodně, že dorazil kolem šesté hodiny večer. V pilíři tou dobou již byli obžalovaní [REDAKCE] s [REDAKCE] a poškozený. On si sedl mezi poškozeného a obžalované. Již při svém příchodu slyšel, že obžalovaní [REDAKCE] s [REDAKCE] na poškozeného křičí a

nadávají mu, že se s nimi o nic nedělí. Poškozený měl obličej od krve. Dále popsal, že obžalovanému [REDAKCE] po příchodu předal 200 Kč, které mu dlužil za telefon. Obžalovaný [REDAKCE] reagoval tak, že se obrátil na poškozeného a dával mu tuto skutečnost za příklad správného chování, přičemž mu vyčetl, že on je lakomý a dal mu několik úderů pěstí do obličeje. Ohledně další fáze útoku na poškozeného v přípravném řízení, v rámci vyšetřovacího pokusu a v hlavním líčení uvedl, že po poškozeném chtěl, aby mu dal ubalit cigaretu. Poškozený mu na to řekl, že nemá tabák. Potom se chvíli bavili, načež poškozený z ničeho nic vytáhl tabák a začal si sám balit cigaretu. Obžalovaného [REDAKCE] naštvalo, že mu lhal, a tak mu dal úder otevřenou dlaní a hřbetem té samé ruky do obličeje. Následně měl obžalovaný [REDAKCE] „chytit rapl“ a několikrát udeřit poškozeného kolenem do hlavy, kterou mu držel rukama. V přípravném řízení a v hlavním líčení uvedl, že následně poškozeného napadl obžalovaný [REDAKCE], který útočil pěstí a tzv. šlapáky, když takovýchto úderů bylo celkem cca deset. V rámci vyšetřovacího pokusu však uvedl, že mu do obličeje šlápl několikrát, přičemž se mu hlava měla odrážet od stěny za ním. V přípravném řízení a v hlavním líčení uvedl, že jej obsahem lahve polil a solí posypal obžalovaný [REDAKCE] a v rámci vyšetřovacího pokusu uvedl, že toto měl učinit obžalovaný [REDAKCE]. O poslední fázi útoku se vyjádřil v rámci všech svých výpovědí shodně v tom směru, že obžalovaný [REDAKCE] vstal a poškozeného zhruba 5 minut v kuse kopal kolenem do oblasti hlavy a hrudníku. Následoval časový úsek, kdy obžalovaní zjistili, že je poškozený po smrti. Obžalovaný [REDAKCE] ve všech svých výpovědích uvedl, že po tomto zjištění obžalovaný [REDAKCE] navrhl, že to tam zapálí. Obžalovaný [REDAKCE] měl vyskočit a řekl, že u toho tedy nebude, načež vyběhl ven a běžel směrem k čerpací stanici. Nestihl si vzít ani boty, tak šel bos. Ostatní obžalovaní jej po cestě doběhli a poté šli všichni společně na chatu, kde se zdržoval obžalovaný [REDAKCE]. Po cestě měl obžalovaný [REDAKCE] říci, že pokud něco řeknou, zakope je lopatou.

6. Svědek [REDAKCE] v hlavním líčení uvedl, že pracuje jako konzultant a sociální pracovník ve službě streetwork v [REDAKCE] a [REDAKCE]. Všichni tři obžalovaní i poškozený patřili mezi klienty využívající tyto služby, tzn. mohli pobývat v kontaktním centru, dát si zde občerstvení, čerpat potravinový balíček, řešit s konzultanty osobní věci jako odvoz k lékaři, pro oblečení, zprostředkování sociálních dávek apod. Kontaktní centrum využívají osoby bez domova, uživatelé návykových látek, lidé ve špatné sociální situaci nebo v krizi. Poškozený [REDAKCE] navštěvoval společně s obžalovanými kontaktní místnost, měl zde i doručovací adresu. Svědek popsal konflikt poškozeného a obž. [REDAKCE] z června 2023, kdy [REDAKCE] poškozenému u výdejního okénka sebral cigarety a balíček potravinové pomoci, jiný konflikt mezi nimi nezaznamenal. Poškozený se pohyboval často s obžalovanými ve skupině, nebo přišel s obž. [REDAKCE] a ostatní se přidali postupně. Nezaznamenal, že by někdo z nich byl dominantní, spíše šlo o jakési přátelství. Obecně mezi klienty fungují nepsaná pravidla, o co se mají s kým dělit, když někomu přijde dávka. Konflikty vznikají velmi rychle, do toho vstupuje alkohol, a i malá záminka může přinést větší konflikt. Pan [REDAKCE] byl alkoholik, pil pravidelně, opakovaně. Neměl zjevné zdravotní problémy, jeho stav se jevil úměrný věku. Věděli, že přebývá v mostním pilíři společně s [REDAKCE] a někdy se tam scházeli všichni. [REDAKCE] pobíral sociální dávky, na kontaktní místnost mu chodily složenky, den před předemtnou událostí, ve středu, mu předávali kolem 14-15 hod. složenku na dávku hmotné nouze. [REDAKCE] byl závislý na alkoholu, několikrát řešili léčbu, dvakrát ho osobně vezl do Psychiatrické nemocnice v [REDAKCE], ale ani jednou to nedopadlo. Alkohol pil asi od deseti let, v posledních letech se situace zhoršovala. Nikdy nezaznamenal, že by byl [REDAKCE] agresivní nebo konfliktní. Někdy bylo těžké mu vysvětlit, když něco chtěl, že musí počkat. Nevšímal si, že by si stěžoval na p. [REDAKCE], že mu není dostatečně vděčný apod. S [REDAKCE] řešili asistenci do protialkoholní léčby, hygienický a potravinový servis, využíval služby týkající se ošacení. Nebyl na tom zdravotně dobře, aby zvládl dlouhodobou docházku do práce, měl jen občasnou výpomocnou práci. Byl dlouhodobě mimo sociální systém, ale věděl, kde dostane najíst, kde si nabít telefon. [REDAKCE] po konfliktu se [REDAKCE] ohledně cigaret přestal do kontaktní místnosti chodit (měl zákaz) a návštěvy obnovil v listopadu, v té době začali chodit společně, ve dvou, ve třech, bylo to různé. U [REDAKCE] zaznamenal ještě další konflikt, kdy vystoupil vůči jinému klientovi kvůli pořádku u polévky, kdy tam byl křik, svědek musel situaci uklidňovat s tím, že nikdo nemá právo druhého vychovávat.

7. Svědkyně [REDACTED] v hlavním líčení uvedla, že pracuje jako terénní sociální pracovnice od r. 2018. [REDACTED] byl jejím klientem od r. 2020, [REDACTED] od r. 2022 a [REDACTED] [REDACTED] byl klientem K-centra už před jejím příchodem. Všichni docházeli do K-centra a využívali potravinovou pomoc, asistenční službu, s [REDACTED] absolvovala několikrát cestu k lékaři. [REDACTED] [REDACTED] byl také klientem centra, využíval potravinovou pomoc, do [REDACTED] přišel za prací. Nějakou dobu žil na squatu na [REDACTED] v [REDACTED] a poté bydlel s [REDACTED] v piliři. Měl problém s alkoholem, rád pil vodu. Nebyl konfliktní ani agresivní, byl spíše uzavřený člověk, samotář. Občas si přivydělával brigádně, byl samostatný, dávky si vyřídil sám. Někdy chodil sám, někdy s [REDACTED]. Dne 24. 1. 2024 přišla [REDACTED] složenka na dávku v hmotné nouzi, tuto mu předala v soukromí, ale když společně seděli v kontaktní místnosti, řekla mu, že mu přišla pošta, v tu chvíli tam byl [REDACTED] a [REDACTED]. Později svědkyně upřesnila, že si není jistá, jestli informaci o poště slyšel i [REDACTED]. Odešli všichni společně. Obžalovaného [REDACTED] zná z osobního života, bydleli nějaký čas na stejné adrese. Ví, že byl konfliktní, ale osobně ho agresivního nezažila. [REDACTED]

8. Svědek [REDACTED] v hlavním líčení uvedl, že je strážníkem Městské policie v [REDACTED]. Během noční služby dostali na služebnu oznámení o kouři v místě lávky u pivovaru. Věděli, že v pilíři mostu se zdržují osoby bez domova a hned tam jeli. Nejprve si mysleli, že si tam dělají oheň, ale zblízka viděli v dýmu ohořelé tělo, kterému už nemohli pomoci, v tu dobu to už dohořívalo – přímo tělo a oblečení a věci pod ním. Nebylo vidět, jestli tam není někdo další, bylo tam hodně dýmu. Prohledávali místo, ale nikdo tam nebyl. Zavolali státní policii a hasiče, kteří uhasili požár a začalo vyšetřování. Nebylo poznat, čím je tělo, nejprve si mysleli, že je to [REDACTED], až druhý den vyšlo najevo, že to byl [REDACTED]. Poškozeného [REDACTED] znal, pohyboval se po [REDACTED], byl absolutně bezkonfliktní, nebyly s ním žádné problémy, byl tichý. Užíval alkohol, ale nestalo se, že by ho sbírali někde opilého. Občas chodil sám, občas s obžalovanými. Byl hubený, působil jako „chabrus“. Bývali před radnicí, kde si na wifi něco stahovali, také v budově autobusového nádraží. V pilíři je v minulosti kontrolovali, nevykázali je, protože byli rádi, že jsou stranou a neválí se v centru na lavičkách. [REDACTED] se s tou partou zdržoval asi proto, že neměl s kým být. Když je odněkud vykázali, nebyl ani verbálně agresivní, v klidu odešel. Když mluvil, mluvil potichu. Obžalovaný [REDACTED] byl především lhář, ale nemá zkušenost, že by byl agresivní. Někdy si ho bral domů, kde mu pomáhal s nějakými pracemi. Ví, že předtím bydlel v bytě a staral se o dítě, postupem

času přišel o bydlení i o dítě a začal víc pít, bylo to s ním horší. Závislost na alkoholu se stupňovala, o práci neměl zájem a raději se opil. Chodil žebrať mezi turisty, říkal, že si tam vydělá 800 Kč za den. Kromě pilíře bydlel v opuštěném kamenictví, různě zkoušeli chaty v zahrádkářské kolonii, to od doby, kdy přišel o byt. S [REDACTED] má zkušenosti z práce, byl vzpurný, vždycky měl komentáře, napadl hlídku. Svědka osobně nenapadl, ale musel ho např. popostrčit, aby uposlechl. [REDACTED] neviděl opilého. Viděl ho se ženou a dítětem na nádraží, kdy se choval úplně normálně, když byl v této pozici, nechávali ho být. Poslední incident s ním řešili na záchodcích ČSAD dne 18. 1. 2024, kde se zdržoval a píchal si nějaký fet. S hlídkou nespolupracoval, bránil se, museli ho spoutat a použít slzný plyn. Měl absolutní odpor k policii. S [REDACTED] měl mít v minulosti konflikt, řekl mu o tom [REDACTED]. Spali v bývalém kamenictví a [REDACTED] tam [REDACTED] napadl, měl ho zmlátit, podrobnosti žádné svědek nezná. [REDACTED] zná od dětství, od té doby pil alkohol, vždycky ho někde sbírali. Byl bezdomovec, potuloval se po ulicích, opíjel se. Občas s nimi diskutoval, ale nakonec vždy poslechl. Říkal, že pracoval u nějaké stavební firmy.

9. Svědek [REDACTED] v hlavním líčení uvedl, že ve vazbě v [REDACTED] se na cele setkal nejprve s obžalovaným [REDACTED] a později s [REDACTED]. [REDACTED] mu měl vyprávět, že spáchal vraždu, že někoho zmlátil, že po něm skákal a že ho podpálil. Dále měl uvést, že byli tři, ten další že mu dal pěstí a loktem, [REDACTED] měl poškozenému dát dvě facky a potom to dokončil [REDACTED], který mu dal loktem a skákal mu na prsa. Poté, že poslali [REDACTED] ven a [REDACTED] to podpálil. Když později byl svědek přestěhován na celu ke [REDACTED], ten mu řekl, že to neudělal, že mu dal dvě facky, že ho poslali ven a [REDACTED] ho podpálil. Obžalovaného [REDACTED] nezná. Podle [REDACTED] jim měl [REDACTED] vyhrožovat, že je oba dva zakope lopatou. [REDACTED] měl dále svědkovi říci, že udělá vše pro to, aby byl odsouzen i [REDACTED], že v tom sám nebude.
10. Ve smyslu § 211 odst. 1 tr. řádu byl přečten protokol o výpovědi svědka [REDACTED], který uvedl, že znal poškozeného i všechny obžalované. K [REDACTED] uvedl, že byl samotář, bydlel na [REDACTED] a když ho tam vyhodili, šel do pilíře k [REDACTED]. Chodil na Káčko, dostával dávky hmotné nouze. Když někomu měla přijít složenka, všichni to věděli, scházeli se tam, hromadně chodili i pro dávky na poštu. [REDACTED] se o své věci moc nedělil, když měl, spíš se strnil. Byl trochu lakotný. Složenku si vyzvedával ve stejný den jako svědek, v ten den ji dostal i [REDACTED]. [REDACTED] zná asi 8 let, žil na ulici poté, co mu vzali dítě, agresivního ho nikdy nezažil. Hodně pil, asi pět dvoulitrových lahví denně. Pil jen víno, po větším množství alkoholu usnul. Poslední čtyři měsíce pobýval v pilíři, občas u něj přespával [REDACTED], potom vzal k sobě [REDACTED]. Nepobíral dávky, peníze měl ze žebření, občas měl nějakou brigádu. [REDACTED] si stěžoval na [REDACTED], že mu dává a on jemu ne, že všechno dělá on. [REDACTED] zná krátce, mezi bezdomovci nebyl oblíbený, byl arogantní. Bydlel s [REDACTED] v kamenictví, potom střídavě na ulici a u své přítelkyně, která ho opakovaně vyhazovala a zase brala zpět. [REDACTED] asi neměl dávky, chodil upravený, nebyval opilý, neviděl ho, že by se pral. [REDACTED] zná asi dvanáct let, nebyl agresivní, nezabil by ani mouchu. Byl mezi bezdomovci oblíbený, každý ho měl rád. Hodně pil, podobné množství jako [REDACTED]. Když neměl alkohol, měl abst'ák a třásl se. Několikrát byl v léčebně. Pobýval v [REDACTED], v [REDACTED] a u matky ve [REDACTED]. Někdy byl v parku a někdy s klukama v pilíři. Chodil na brigády, žebřal a bral dávky. Naposledy byl s [REDACTED] den předtím, než se to stalo a i den poté, kdy říkal, že oni tam nebyli, že dělali oheň u hřbitova, měli tam být s [REDACTED] a [REDACTED].
11. Svědkyně [REDACTED] v hlavním líčení odmítla vypovídat, dle § 211 odst. 4 tr. řádu byl přečten protokol o její výpovědi z přípravného řízení, kde uvedla, že je přítelkyně [REDACTED], mají spolu dceru. Trochu zná [REDACTED], který s [REDACTED] bydlel ve squatu v kamenictví do doby, než ho [REDACTED] zmlátil, potom se odstěhoval. Byl hodnej, v pohodě. [REDACTED] zná 6 let, po dvou letech otěhotněla. Když byla těhotná, [REDACTED] ji podvedl s bezdomovkyní [REDACTED], poté už to mezi nimi bylo špatné. Bydleli spolu ve [REDACTED], v [REDACTED] se jim narodila dcera, to už spolu nebydleli. [REDACTED] na ní nebyl hodný, často volala policii, chvíli to bylo lepší, chvíli zase ne. Hádali se, několikrát ji napadl, dal jí pěstí, strkal do ní, tahal ji za ruku, nebo jí vzal telefon, aby nemohla zavolat policii. Byl hodně arogantní, žárlil, vymýšlel si různé důvody. Nebyval

opilý ani pod vlivem omamných látek, napadal ji střízlivý. Když byl na ulici, vozila mu cigarety, jídlo nebo oblečení, dělala to proto, aby nejezdil on za ní, měla z něj strach. Měla ho ale ráda a bylo jí ho i líto. Občas chodil do práce, ale vždy si to zkazil, něco ukradl nebo udělal a vyhodili ho. Peníze jí nikdy nedával, říkal, že není normální, že to žádná máma neudělá, aby udala chlapa kvůli alimentům. S dcerou se stýkal jen, když přijela do [REDAKCE], sám si ji nikdy nevyzvedl. Poslední rok žil jako bezdomovec, bydlel na opuštěné chatě nedaleko hřbitova. Pracoval nárazově, sociální dávky neměl. Každé ráno chodil do K-centra na polévku a kávu, oblečení měl od nich. Ona mu někdy vozila jídlo nebo peníze. Poslední dobou za ním nejezdila, viděla ho 16. 11. 2023 na autobusáku, kdy neměl náladu, byl na ni škaredý, dal jí pěstí. Potom už za ním nejela. Byli v kontaktu přes messenger, chvíli před tím, než se to stalo, se chlubil, že má nové boty, posílal jí fotografii (hnědé kotníkové boty Nike, fotografie založena ve spisu). Naposledy ho viděla v sobotu po tom, co se to stalo. Přijel za ní do [REDAKCE], že má hlad a nemá co kouřit, byli spolu nakoupit, potom ho odvezla. Cestou jí říkal, že ty boty musel vyhodit, že byly špinavé. Dále řekl, že byl na policajtech na výslechu kvůli nějakému upálení. Na messengeru byli i v neděli, kdy byl na ní moc hodný, chtěl, aby za ním přijela na tu chatu. Bylo jí divné, že je tak hodný, myslela si, že je zhulenej. Když byli spolu, občas fetoval, bral pervitin, ale ne často. Alkohol pil také jen občas.

12. **MUDr. Lenka Fiedlerová**, znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie v hlavním líčení uvedla, že pokud jde o obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE], [REDAKCE] [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] je osobou [REDAKCE]. [REDAKCE]

[REDAKCE]. Pokud je ve spisovém materiálu k dispozici znalecký posudek s výpočtem alkoholémie obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] s hodnotami 3,00 – 4,7 ‰, jde o těžkou intoxikaci alkoholem, nicméně u člověka, který je navyklý na alkohol, je třeba tyto hodnoty brát s rezervou. Obžalovaný [REDAKCE] byl schopen velmi podrobně interpretovat, co se odehrálo, přičemž běžný jedinec by měl pravděpodobně výpadek paměti. U obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE]

[REDAKCE]. Obžalovaný je na podobné hodnoty alkoholu navyklý a je s nimi schopen standardně fungovat. Pokud jde o hodnocení zachování či snížení ovládacích schopností, vychází se z premisy, že jde o člověka se syndromem závislosti na alkoholu, který byl v předmětné době intoxikován alkoholem. Obžalovaný nebyl zadržen ihned po činu, přičemž míra jeho alkoholémie byla dopočítávána zpětně. Co se týče činu, lze konstatovat, že obžalovaní se vzájemně potencovali k útokům na poškozeného. V rámci té opilosti a vzájemného podporování nevyhodnotili, že by mohlo dojít k tak závažnému poškození zdraví poškozeného. Byli vedeni pocitem spravedlivého boje a vzájemná potenciace vedla až k tomu, že to takto přehnali. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE], v době spáchání činu netrpěl závislostí na alkoholu. Ze spisu vyplývá, že psychoaktivní látky užívá pouze pokud na ně má finanční prostředky, aktuálně netrpí syndromem rozvinuté závislosti na psychoaktivních látkách. [REDAKCE]

[REDAKCE]. [REDAKCE], které však výrazně neovlivňovaly jeho fungování. Skutečnost, že mezi jednotlivými ataky obžalovaných vůči poškozenému byly pauzy, nehraje roli. Dávali mu za vyučenou, aby v té komunitě lidí bez přístřeší nějak lépe zapadl nebo jim vracel to, co oni do něj investují. Cílem nebylo dotyčného zabít, obžalovaní neodhadli míru násilí použitého proti poškozenému. Je otázkou, do jaké míry sehrála roli intoxikace alkoholem. [REDAKCE], to vše se vlivem alkoholu a potenciace mohlo mnohem víc projevit, odbrzdit jeho negativní rysy a vést až k projednávané tragédii i přesto, že obžalovaný je na podobné hladiny alkoholu zvyklý. [REDAKCE]

[REDAKCE]. Pokud má

člověk dostatečnou intelektovou výbavu, rodinné zázemí a nějaké vzdělání, tak má predispozici k tomu, se s tím naučit nakládat. Pokud obžalovaný [REDACTED] toho večera požil kromě vína i tvrdý alkohol, nemělo to velký vliv na jeho jednání a na intoxikaci samotnou. Pokud se ostatní obžalovaní snažili obžalovaného [REDACTED] slovně zklidnit, mohli mít obavu, aby se obžalovaný [REDACTED] neobrátil i proti nim. Obžalovaní se navzájem dlouho znají, takže když obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] viděli obžalovaného [REDACTED] v tom stavu, nebylo to pro ně nic šokujícího. Ví, že je sice výbušný, ale v daném případě šlo o exces. V momentě, kdy zjistili, že je poškozený mrtvý, velmi racionálně začali řešit, co s ním udělají. A obžalovaný [REDACTED] při vyšetření řekl, že naopak jim vyhrožoval obžalovaný [REDACTED] tím, že je oba zabije.

13. **MUDr. Monika Gärtnerová**, znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie v hlavním líčení uvedla, že obžalovaný [REDACTED] [REDACTED]. Je u něj zjištěna rozvinutá závislost na alkoholu, má komplikace. [REDACTED] [REDACTED]. [REDACTED] [REDACTED], ale nic zásadního nebo nic, co by mělo vliv na forenzní dopad. Stěžejní je závislost a pravděpodobná opilost v době skutku. Pokud jde o míru opilosti obžalovaného, byl proveden výpočet na základě jeho výpovědi. Tuto informaci však nebylo možno ověřit. Obžalovaný [REDACTED] byl po svém zadržení [REDACTED], protože když došlo k poklesu alkoholu, okamžitě došlo k rozvoji odvykacího stavu. U něj je pravděpodobné, že kontinuálně možná 24 h denně hladina alkoholu neklesala od střední hodnoty dolů. Takže u něj alkoholémie 3 ‰ je pravděpodobná a odpovídalo by to středně těžké až těžké opilosti, kdy on na tyto hladiny byl běžně zvyklý. Člověk s 3–4 ‰ by nebyl schopen fungovat, u něj to bylo běžným standardem. Obžalovaný [REDACTED] byl v ten den na brigádě a nemá narušenou vzpomínku na proběhlé události. Nic nesvědčí pro to, že by ten stav, ve kterém se nacházel, nějakým způsobem vybočoval z toho, na co je zvyklý. Nebylo shledáno nic, co by svědčilo pro to, že byl ve stavu, kdy nevěděl, co se děje, že by byl ve stavu zmatenosti. Poškození alkoholem je u něj opravdu výrazné, tzn. že pokud se on nepodrobí dobrovolně léčbě, tak se ten stav bude zhoršovat. [REDACTED] [REDACTED]. [REDACTED] [REDACTED]. [REDACTED] [REDACTED]. [REDACTED] [REDACTED]. Pokud bude motivován, může se rozhodnout a léčbu absolvovat.

14. **MUDr. Eva Tomášková a MUDr. Zdeněk Šenkýř**, znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství v hlavním líčení uvedli, že termín sériová zlomenina žeber znamená, že bylo zlomeno několik žeber pod sebou. Některá žebra byla zlomena i nadvakrát. Termín ložiskové zhmoždění středního laloku pravé plicy znamená, že každá plicí má tři laloky – horní, střední a dolní. Ložiskové znamená, že jsou tam pouze ložiska zhmožděné tkáně, tedy že lalok není zhmožděný v celém rozsahu. Byla popsána zhmoždění 2x1 cm a 0,5 cm do tkáně. Lalok má přibližně 10 cm v průměru a hloubku 5 cm, takže ta ložiska jsou jen tu a tam, nejsou splývající. Může to mít souvislost s těmi zlomeninami, kopy nebo šlápnutím na hrudník. V hrudníku bylo zjištěno 300 ml krve. Při zlomeninách žeber se zraňují mezižeberní tepny a žíly a z toho tam natéká krev. Tato zranění vznikla za života. Pokud jde o mechanismus vzniku zranění, šlo nejspíš o kopy. Zásadně nezáleží na tom, zda je noha při kopech obutá, či ne, ale při kopech obutou nohou je snazší vznik zlomenin. Vzniklá zranění lze vysvětlit také kopy kolenem. U pravostranných zlomenin prvního až desátého žebra je pravděpodobnější vznik šlapáním na hrudník, a to vzhledem k posunu a tomu, že žebra protнула pohrudnici. Údery, které směřovaly zepředu zprava způsobily zlomeniny prvního až desátého žebra vpravo mezi přední a střední podpažní čarou. Údery vedené zepředu zleva způsobily zlomeniny třetího až osmého žebra vlevo ve střední klíčkové čáře. Pro vznik těchto zranění bylo potřeba minimálně dvou úderů. Bolest tohoto typu zranění je poměrně značná. Kdyby poškozený náhodou přežil, udává se, že ta bolest je v prvních dnech opravdu výrazná a musí se tlumit léky, poté se postupně zmírňuje. Pokud jde o postup zranění u poškozeného, šlo o to, že

potom, co mu byla zlámána žebra, nemohl zapojovat dýchací svalstvo tak, jak by potřeboval. Nemohl tedy dýchat. Poškozený po ukončení útoku nemusel být při vědomí, každopádně byl naživu. Jinak by se do jeho krve nedostal oxid uhelnatý v koncentraci 26 %. Ze soudně lékařského hlediska lze zranění hrudníku poškozeného hodnotit jako těžká s bezprostředním ohrožením na životě. Teoreticky lze připustit, že pokud by poškozenému byla poskytnuta včasná a specializovaná lékařská péče, která by spočívala v zavedení umělé plicní ventilace, pravděpodobnost na jeho přežití by se zvýšila. V okamžiku, kdy byl zapálen oheň, který postupně zasáhl tělo poškozeného, pravděpodobně už bolest nevnímal. Poškození těla ohněm mohlo zakrýt určitá zranění. Při vyšetřovacím pokusu všichni tři obžalovaní udávali, že působili tupým násilím na oblast obličeje.

Lze předpokládat, že by se na obličeji poškozeného měly nacházet podkožní krevní výrony, oděrky, případně tržné a tržně zhmožděné rány. Ty vzhledem k tepelným změnám na kůži při pitvě nebyly nalezeny. Ale bylo děláno CT, nebyly zjištěny žádné zlomeniny obličejového skeletu, které by svědčily pro působení násilí střední a vyšší intenzity. Pokud jde o bolest, je vyšší v případě, že je zlomeno více žeber. U poškozeného byla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi v koncentraci 1,2 g/kg. Taková koncentrace se mohla na bolestivost zranění projevit minimálně, je to velmi nízká hladina. Měkké tkáně na těle poškozeného byly prakticky na celém rozsahu tepelně změněné, nebyly tedy nalezeny žádné známky obrany. Nezjistili, zda byl poškozený posypán solí či polit nějakou tekutinou či alkoholem. Pokud obžalovaní uvedli, že poškozený chrčel, to mohlo být v terminální fázi. S největší pravděpodobností by došlo ke smrti poškozeného v důsledku dechové nedostatečnosti při sériové zlomenině žeber i v případě, že by tělo nebylo zapáleno a vystaveno oxidu uhelnatému. Lékařská pomoc by se poškozenému musela dostat do několika minut tak, aby byl do hodiny v nemocnici. Úmrtí by se možná dalo zabránit. Po ukončení násilí vůči poškozenému by obžalovaní mohli zjistit, že poškozený žije pohmatem na krkavici. Ne každý to však umí nahmatat. Zranění na hrudníku mohla být způsobena kolenem, ale i šlápnutím na hrudník. Kopy mohou vysvětlit veškeré zlomeniny. Vzhledem k absenci poranění obličejového skeletu musely být údery na hlavu poškozeného vedeny menší než střední silou. Tato síla předpokládá vznik oděrek, podkožních krevních výronů, tržných a tržně zhmožděných ran. Pokud poškozený nevydával žádné zvuky a nebránil se, mohlo to být způsobeno dechovou nedostatečností a následnou nižší saturací mozku kyslíkem. Dalo by se to přirovnat k otřesu mozku. Mohl mít poruchu vědomí, a tudíž nemuselo docházet k významným projevům. V době vzniku zlomenin poškozený bolest vnímal, protože alkohol v jeho krvi neměl analgetický účinek žádný. K tlumení bolestivosti docházelo postupně, protože mozek přestával být zásoben kyslíkem. V této době byl poškozený schopen hýbat rukama a nohama. U poškozeného nebyla zjištěna osteoporóza či řidnutí kostí, které by mělo vliv na zvýšenou lomivost jeho kostí. Sériové zlomeniny žeber vznikly až ke konci útoku. Bolestivost zlomeniny žeber vnímal poškozený od prvopočátku vzniku, po zlomení jednoho jediného žebra musel vnímat bolestivost hrudníku, zejména při nádechu a výdechu, kdy se posunují úlomky žeber. A ona narůstala. Nelze říci, v jakém časovém intervalu došlo ke všem zlomeninám žeber, čím víc jich přibývalo, tím víc se bolest zintenzivňovala a zároveň docházelo k dechové nedostatečnosti, která byla vystupňovaná nejvíc vznikem té sériové zlomeniny žeber. Ke vzniku zlomeniny by stačilo pouhé přikleknutí.

15. Jmenovaní znalci zpracovávali i znalecký posudek v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství č. [REDAKCE] z 30. 4. 2024 (č. l. 466-476) k **posouzení alkoholémie** [REDAKCE] a [REDAKCE] dne 24. 1. 2024. Závěrem bylo konstatováno, že dle vlastní výpovědi měl [REDAKCE] požit různé druhy alkoholických nápojů v různém množství, přičemž celkem užil 324,2 g alkoholu. Ze zažívacího ústrojí se do vnitřního prostředí vstřebává 90 % z požitého alkoholu, tj. 291,78 g. Rozpustný prostor alkoholu v organismu muže činí 70 % z jeho tělesné hmotnosti, tj. u posuzovaného 45,5 kg. Z výše uvedeného vyplývá, že koncentrace alkoholu v krvi [REDAKCE] dne 24. 1. 2024 v 18:00 hod. byla 3,83 – 4,63 promile. Podle stejných pravidel u obžalovaného [REDAKCE] byla teoretická koncentrace alkoholu v krvi ve výši 2,75 - 3,55 promile.

16. Ve smyslu § 211 odst. 5 tr. řádu byly přečteny **znalecké posudky z oboru kriminalistika, odvětví genetika**, č. [REDAKCE] a č. [REDAKCE]. Znaleckým zkoumáním dle posudku č. [REDAKCE] byla provedena analýza DNA vzorku zajištěného při pitvě poškozeného a porovnání srovnávacího vzorku ústního stěru [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Vzájemným srovnáním profilů DNA nebyly nalezeny znaky, které by vylučovaly biologický příbuzenský vztah matka – syn. Testovaný příbuzenský vztah matka – syn mezi porovnávanými vzorky je extrémně pravděpodobný. Znaleckým posudkem č. [REDAKCE] byly zkoumány biologické stopy zajištěné v technické místnosti mostního pilíře, dále stopy na zajištěném oblečení a porovnány s DNA profily poškozeného, obžalovaných a národní databází DNA.
17. Ve smyslu § 211 odst. 5 tr. řádu byl přečten **znalecký posudek** Ing. Josefa Gottwalda, znalce **v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie**, č. 6460, který zkoumal biologický materiál zajištěný při pitvě poškozeného na přítomnost omamných a toxických látek. V krvi zemřelého byla prokázána přítomnost karbonylhemoglobinu v koncentraci 25,7 %, která svědčí pro dýchání vzduchu s obsahem CO zemřelým před smrtí. Dále byla stanovena koncentrace alkoholu v krvi zemřelého ve výši 1,20 g/kg.
18. Proveden byl také důkaz přehráním audiovizuálního záznamu vyšetřovacích pokusů z 25. 3. 2024 a zvukového záznamu telefonního hovoru na linku 112 ze dne 25. 1. 2024.
19. Ve smyslu § 213 odst. 1 tr. řádu byly k nahlédnutí předloženy listiny ze spisové dokumentace, a to: úřední záznam Městské policie [REDAKCE] na č. l. 1, prohlášení koronera na č. l. 5, protokol o zadržení osoby podezřelé ([REDAKCE]) na č. l. 38-39, protokol o zadržení osoby podezřelé ([REDAKCE]) na č. l. 45-46, protokol o zadržení osoby podezřelé ([REDAKCE]) na č. l. 51-52, protokol o vydání věci (poškozený optický kabel) na č. l. 134, e-mail s popisem poškození optického vedení na č. l. 343, mapka se zakresleným umístěním optického vedení na č. l. 344, fotodokumentace poškození optického vedení na č. l. 345, technický posudek k výměně optických kabelů na č. l. 348, faktury TELECOM 21 CB s.r.o. na č. l. 348-350, faktury TaPraSys s.r.o. na č. l. 351v.-352, zápis o předání a převzetí předmětu díla s objednatelem na č. l. 353, fotodokumentace opravy optického vedení na č. l. 356-361, oznámení o poskytnutí pojistného plnění na č. l. 363, protokol o ohledání místa činu na č. l. 384, informace o pozemku na č. l. 385, plánek místa činu na č. l. 386, fotodokumentace místa činu a věcí nalezených na místě činu na č. l. 387-399 a na č. l. 400-408, protokol o ohledání nálezu kalhot na č. l. 411, fotodokumentace k nálezu kalhot na č. l. 412-415, protokol o dalším ohledání místa činu na č. l. 416, fotodokumentace z místa činu na č. l. 417-421, protokol o ohledání stop na místě činu na č. l. 422, fotodokumentace stop na místě činu na č. l. 423-426, protokol o ohledání poškozeného optického kabelu na č. l. 428, fotodokumentace k poškození optického kabelu na č. l. 429-432, fotodokumentace z pitvy poškozeného na č. l. 439-443, odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví elektrotechnika, vypracované Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, Odborem kriminalistické techniky a expertíz, č. 209-1/2024, ze dne 20. 5. 2024 na č. l. 578-583, odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví elektrotechnika, vypracované Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, Odborem kriminalistické techniky a expertíz, č. 209-7/2024, ze dne 4. 4. 2024 na č. l. 604-607, odborné vyjádření HSZ Jihočeského kraje, Územního odboru [REDAKCE], ze dne 8. 3. 2024, č. j. [REDAKCE], na č. l. 610-619, kamerové záznamy ch02_20240124183925.mp4 a ch02_20240124183945.mp4 na DVD 1/2 (příchod poškozeného k technické místnosti) na č. l. 731, kamerový záznam (pohyb obviněných [REDAKCE] a [REDAKCE] po městě) na DVD připojeném k č. l. 734, kamerový záznam (pohyb poškozeného po městě) na DVD č. l. 738, kamerový záznam (výběr peněz poškozeným na poště) na CD č. l. 747, e-mail vedoucího oblastní pošty II na č. l. 749, zvukový záznam telefonického hovoru [REDAKCE] na linku 112 na č. l. 769, zprávu Úřadu práce ČR o dávkách vyplacených poškozenému na č. l. 835, věcné důkazy – předměty doličné, a to kalhoty zn. Columbia, mikinu zn. Sinsay a mikinu zn. Batiny v označeném modrém igelitovém pytli; a dále listiny dokumentující osobní a majetkové poměry obžalovaných: k obžalovanému [REDAKCE] záznamy o událostech řešených Městskou policií [REDAKCE] na č. l. 683-702, lékařskou zprávu na č. l. 759, opis z evidence rejstříku trestů na č. l. 801,

trestní příkaz Okresního soudu v [REDAKCE] z 8. 3. 2022 na č. l. 807, rozsudek Okresního soudu v [REDAKCE] z 26. 5. 2021 na č. l. 808-809, opis z evidence přestupků na č. l. 814, zprávu z místa bydliště na č. l. 818-819, zprávu ÚSSZ na č. l. 825, zprávu Úřadu práce ČR na č. l. 831, k obžalovanému [REDAKCE] záznamy o událostech řešených Městskou policií [REDAKCE] na č. l. 672-682, opis z evidence rejstříku trestů na č. l. 802-803, rozsudek Okresního soudu v [REDAKCE] z 26. 5. 2021 na č. l. 808-809, trestní příkaz Okresního soudu v [REDAKCE] z 15. 8. 2023 na č. l. 810, rozsudek Okresního soudu v [REDAKCE] ze 17. 4. 2024 na č. l. 811-813, opis z evidence přestupků na č. l. 815, zprávu z místa bydliště na č. l. 823, zprávu ÚSSZ na č. l. 827, zprávu Úřadu práce ČR na č. l. 833, k obžalovanému [REDAKCE] záznamy o událostech řešených Městskou policií [REDAKCE] na č. l. 703-727, opis z evidence rejstříku trestů na č. l. 804, opis z evidence přestupků na č. l. 816, zprávu z místa bydliště na č. l. 820-821, zprávu ÚSSZ na č. l. 825 zprávu Úřadu práce ČR na č. l. 831. Ve smyslu § 213 odst. 2 tr. řádu byly přečteny zprávy [REDAKCE] [REDAKCE] z č. l. 958 a z č. l. 965, z č. l. 966-970 konstatovány přílohové faktury, opisy výpisů z evidence rejstříku trestů obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], přípis [REDAKCE] [REDAKCE] z č. l. 1029 – upřesnění výše vzniklé škody, z č. l. 1023–1027 výpis z účtu poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] – doložení realizace plateb.

20. Důkaz byl proveden i přílohovými spisy Okresního soudu v [REDAKCE] [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy byl konstatován podstatný obsah uvedené spisové dokumentace.

Co se týče **skutkového hodnocení** lze uvést následující.

21. Obžalovaný [REDAKCE] u hlavního líčení učinil prohlášení viny v rozsahu žalovaného skutku, čímž stvrdil, že se skutkový stav odehrál tak, jak je uvedeno v obžalobě. Soud tak dokazování vztahující se přímo k obžalovanému nerealizoval, jeho role v celé věci však stejně musela být předmětem dalšího dokazování, neboť jednání obžalovaných spolu velmi úzce souviselo. Pro řešení otázek souvisejících s právní odpovědností obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] bylo nezbytné velmi pečlivě posoudit rozsah a intenzitu jejich útoků vůči poškozenému, což nebylo možné bez objasnění rozsahu a charakteru protiprávního jednání obžalovaného [REDAKCE].
22. Obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] připustili, že na poškozeného v určité míře fyzicky zaútočili, kategoricky však trvali na tom, že jejich jednání nevedlo ke smrtelnému následku. V době spáchání trestného činu se na místě nenacházel nikdo jiný, než obžalovaní a poškozený. Není tedy svědka, který by verzi jednoho z obžalovaných podpořil. Soud tak byl v situaci, kdy musel vycházet z výpovědí obžalovaných a tyto mezi sebou konfrontovat. Následně bylo nutné popis skutkového děje učiněný obžalovanými porovnat se zjištěními vyplývajícími ze závěrů soudní pitvy a dalších důkazů. Byly identifikovány následující podstatné prvky skutkového děje významné pro právní posouzení věci: příchod jednotlivých obžalovaných na místo činu, iniciace násilí vůči poškozenému, charakter a intenzita fyzických útoků jednotlivých obžalovaných vůči poškozenému, doprovodné chování obžalovaných vůči poškozenému, impuls k zapálení poškozeného a jeho realizace, chování obžalovaných po činu a motiv jednání obžalovaných vůči poškozenému.
23. Soud se v průběhu dokazování zabýval všemi výše uvedenými aspekty. Nejvýznamnějším z výše uvedených prvků je charakter a intenzita fyzických útoků jednotlivých obžalovaných vůči poškozenému. Zde lze shrnout učiněná zjištění následovně.
24. Ani jednoho z obžalovaných soud neshledal zcela věrohodným, a to již jen proto, že původní verze, kterou ve věci prezentovali, byla smyšlená a měla jim vytvořit falešné alibi, které bylo vedeno snahou vyhnout se trestní odpovědnosti. S ohledem na neudržitelnost původní smyšlené verze se obžalovaní k násilí vůči poškozenému doznali, od počátku trestního řízení však u nich bylo možno sledovat tendenci ke zlehčování jejich podílu na násilí vůči poškozenému (to neplatí pro finální stanovisko obžalovaného [REDAKCE] prezentované u hlavního líčení).

25. Obžalovaný ■■■ u hlavního líčení přistoupil k prohlášení viny, čímž označil skutkovou verzi popsanou v obžalobě ve vztahu ke své osobě za správnou. Obžalovaný ■■■ doznal dva údery poškozenému, a to fackou otevřenou dlaní a hřbetem ruky. Obžalovaní ■■■ a ■■■ uvádějí, že údery byly cca čtyři. Tato verze se jeví jako pravděpodobná, neboť ji předkládá jak obžalovaný ■■■, tak i obžalovaný ■■■. Současné však ■■■ připisují nejmenší podíl na násilí vykonaném na poškozeném. Z jimi popisované intenzity a způsobu vedení fyzických útoků lze dovodit, že tyto samy o sobě (i kdyby údery byly čtyři) neměly zásadní význam pro způsobení smrtelného následku. Výpovědi spoluobžalovaných ■■■ a ■■■ tedy postavení obžalovaného ■■■ nijak významně nezhoršují. To pak má důsledek i pro hodnocení věrohodnosti jeho výpovědi ve vztahu k popisu jednání obžalovaných ■■■ a ■■■. Soud má za to, že v důsledku výše uvedeného nemá důvod popisovat jejich chování tendenčně ani on sám. Z jeho výpovědi tak bylo možno vycházet při objektivizaci podílu obžalovaného ■■■, který byl nejméně jednoznačný. Obžalovaný ■■■ připouštěl ve svých výpovědích napadení poškozeného fackou a údery pěstí. Obžalovaný ■■■ uvedl, že ■■■ s ■■■ se za jeho přítomnosti v útoci na poškozeného střídali. Obžalovaný ■■■ zasazoval poškozenému rány pěstí do obličeje a kopal jej podrážkami boty tzv. šlapáky do oblasti obličeje. U hlavního líčení uvedl, že dohromady bylo těchto úderů a kopů cca 10. Při vyšetřovacím pokusu uvedl, že ran do obličeje bylo pět až osm, šlapáků pět až deset, přičemž při těchto se poškozenému odrazila hlava od zdi. Právě deset ataků vůči poškozenému tak soud považuje za minimální počet, který je obžalovanému ■■■ nutno klást za vinu. Obžalovaný ■■■ dále uvedl, že útok obžalovaného ■■■ na hrudník neviděl. O úderech pěstí ze strany ■■■ referoval i obžalovaný ■■■, rovněž potvrdil tzv. šlapáky proti poškozenému. Ani on však nebyl schopen s jistotou říct, kam tyto dopadaly, když při vyšetřovacím pokusu připustil, že na trup poškozeného z jeho pozice neviděl. Nelze tak vyloučit, že se mohlo jednat právě o tzv. šlapáky, jenž popisoval ■■■, s tím, že tyto nesměřovaly na hrudník, ale spíše na hlavu poškozeného.
26. S ohledem na výše uvedené lze přisvědčit stanovisku státního zástupce prezentovanému v závěrečném návrhu, že za této situace nebylo jednoznačně prokázáno, že by obžalovaný ■■■ dupal poškozenému na hrudník, což rezultovalo ve vypuštění tohoto způsobu jednání z výrokové části rozsudku. V ostatním byl popis jednání obžalovaného ■■■ užitý v obžalobě (údery pěstí, kopy do hlavy) soudem převzat do výrokové části rozsudku, neboť odpovídá výsledkům dokazování.
27. Pokud se jedná o právní posouzení, soud kvalifikoval výše specifikované jednání obžalovaných jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i) a j) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, když obžalovaní společným jednáním jiného úmyslně usmrtili a čin spáchali zvlášť surovým a trýznivým způsobem a v úmyslu získat pro sebe majetkový prospěch.
28. Objektivní stránka tohoto zločinu je charakterizována usmrcením člověka, kterým se rozumí jakékoliv zbavení jeho života. Přitom je nerozhodné, jakých prostředků bylo při něm použito, či zda šlo o jednání jednorázové nebo postupné. Následek v podobě smrti poškozeného byl v řízení jednoznačně prokázán, a to zejména znaleckým posudkem vypracovaným znalci MUDr. Tomáškovou a MUDr. Šenkýřem, kteří dne 29. 1. 2024 ohledali mrtvolu poškozeného a následným pitevním protokolem vypracovaným týmiž znalci.
29. Nezbytným znakem skutkové podstaty každého trestného činu je příčinný vztah mezi jednáním a porušením společenských vztahů, které jsou objektem trestného činu (příčinný vztah mezi jednáním a následkem). V daném případě je následkem smrt poškozeného, která nastala v důsledku dechové nedostatečnosti při sériových zlomeninách žeber a intoxikaci oxidem uhelnatým.
30. Příčinou je každý jev, bez něhož by jiný jev nenastal, resp. nenastal způsobem jakým nastal (co do rozsahu poruchy). Trestní právo spočívá na zásadě umělé izolace jevů, z níž vyplývá, že z různých příčinných vztahů je nutno izolovat trestněprávní příčinu a trestněprávní následek. Není

rozhodující, jestli k následku došlo působením více okolností, nejenom tedy jednáním pachatele. Určitá činnost, okolnost apod. neztrácí povahu příčiny jen proto, že kromě ní vedly k následku i jiné činnosti (okolnosti).

31. Jak již bylo uvedeno, soud je na základě provedeného dokazování přesvědčen, že ke smrti poškozeného došlo v důsledku jednání obžalovaných, když předtím, než na něj obžalovaní fyzicky zaútočili, byl poškozený bez viditelných poranění, orientován a plně při vědomí, o čemž svědčí i výpovědi obžalovaných. Současně je tato skutečnost patrná i z výpovědi pracovníků kontaktního centra, kteří jej toho dne viděli (■■■■■, ■■■■■). Ti uvedli, že byl zdravotně v pořádku, nepozorovali na něm žádná poranění. Nic nenaznačuje tomu, že by byl předmětem jiného útoku, než byl ten ze strany obžalovaných. Závažná zranění tak vznikla až v souvislosti s útokem, který byl proti němu veden obžalovanými. Soud tak činí závěr, že zranění, která byla popsána v pitevním protokolu, byla poškozenému způsobena v době, kdy se nacházel v technické místnosti mostu spolu s obžalovanými, kteří na něj postupně zaútočili. Soud tedy shledává existenci příčinné souvislosti mezi jednáním všech obžalovaných a následkem v podobě smrti poškozeného.
32. Tento závěr lze z pohledu zapojení jednotlivých obžalovaných blíže rozvést následovně. Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že v technické místnosti se jako první spolu s poškozeným nacházeli obžalovaní ■■■■ a ■■■■. Oba dva obžalovaného brutálně napadali. Zejména útoky obžalovaného ■■■■ byl mimořádně surový a bezcitný, přičemž se nejvýznamněji podílely na vzniklém následku. Značnou intenzitu však vykazovaly i útoky obžalovaného ■■■■. Ten bil pěstí a kopal poškozeného opakovaně do hlavy, což způsobilo krvácející poranění v jeho obličeji. To, že u poškozeného nebyly zjištěny zlomeniny obličejového skeletu ještě neznamená, že takové jednání není mimořádně nebezpečné. Míru poškození obličeje poškozeného nebylo možno objektivizovat proto, že kůže a obličejové tkáně byly poškozeny ohněm. Znalci však uvedli, že u popisovaných úderů na hlavu poškozeného lze předpokládat vznik oděrek, podkožních krevních výronů, tržných a tržně zhmožděných ran. Ani taková zranění rozhodně nelze bagatelizovat, když každý úder či kop vedený výše uvedenou intenzitou může způsobit závažné poškození zdraví, spočívající například v poranění mozku či oka. Ani jeden z obžalovaných se nerozhodl svého jednání zanechat, když viděli, že poškozený již jen bezvládně sedí opřen zády o zeď a téměř se není schopen bránit. Naopak, oba obžalovaní setrvali na místě, poškozeného napadali střídavě a v době, kdy zrovna útočil druhý obžalovaný, jen nečinně přihlíželi. Ani jeden z obžalovaných v situaci, kdy byl poškozený napadán jiným z obžalovaných, neprojevil účinnou snahu o zmírnění agrese a gradace nastalé situace. Ani jeden z nich se nesnažil poškozenému pomoci, neopustil technickou místnost, aby se od probíhajícího násilí distancoval, naopak v prodlevách, kdy poškozený nebyl napadán fyzicky, napadali jej alespoň slovně. Obžalovaný ■■■■ jej navíc donutil se vysvléci (není vyloučeno, že tak činil v určité kooperaci s ■■■■) a polil ho odpadní vodou s plivanci, vodkou a posypal solí. Tento krok byl především ponižujícím aktem, který nepochybně zvýšil psychické vypětí, které obžalovaný pociťoval v souvislosti se surovým napadením. Současně však zvýšil jeho utrpení, když poškozený byl kromě bití vystaven v zimním počasí značnému chladu. Pakliže byl obžalovaný celý od krve, lze předpokládat na jeho obličeji tržná zranění. Nalití alkoholu nebo vysypání soli do takových ran je další známkou surovosti útoku.
33. Pokud se jedná o roli obžalovaného ■■■■, lze uvést následující: Jmenovaný v prodlevě po prvním útoku obžalovaných ■■■■ a ■■■■ přišel do technické místnosti. Sam uvedl, že po jeho příchodu se poškozený nacházel na zemi opřen zády o zeď, přičemž měl celý obličej od krve. V tu chvíli měl obžalovaný několik možností, jak se zachovat. První z nich byla odradit spoluobžalované od dalších útoků na viditelně poraněného poškozeného a tomuto přivolat pomoc. Když už tak neučinil, mohl obžalovaný místnost alespoň opustit a dát tak najevo, že s útoky na poškozeného nechce mít nic společného. Obžalovaný nezvolil ani jedno z výše uvedených řešení, na místě činu setrval a na poškozeného sám zaútočil. Tímto jednáním se jednoznačně postavil na stranu ostatních agresorů a stal se aktivním účastníkem protiprávního jednání, jehož následkem byla smrt poškozeného. Ani další útoky obžalovaných ■■■■ a ■■■■ jej nepřiměly k tomu, aby se snažil

34. Soud tak činí závěr, že je dána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaných (fyzické útoky vůči poškozenému) a následkem (smrt poškozeného). S ohledem na výše uvedené je nutno připustit, že mezi intenzitou útoků jednotlivých obžalovaných byly shledány rozdíly. Nejvyšší intenzitu a surovost nesl útok obžalovaného [REDACTED], menší intenzitu vykazoval útok obžalovaného [REDACTED]. fyzický útok [REDACTED] byl nejméně intenzivní. To však na trestněprávní odpovědnosti obžalovaných [REDACTED] s [REDACTED] nic nemění. Z níže uvedených teoretických tezí trestního práva totiž vyplývá, že není rozhodující, jestli k následku došlo působením více okolností, nejenom jednáním pachatele. Ohledně tohoto závěru soud odkazuje i na konstantní judikaturu reprezentovanou např. rozhodnutím č. 41/1993-III. Sb. rozh. tr., v němž je konstatováno, že u trestných činů proti životu a zdraví všichni spolupachatelé odpovídají za celý následek, resp. účinek jejich společného jednání, bez ohledu na to, jaké konkrétní dílčí zranění bylo způsobeno konkrétním dílčím útokem toho, kterého spolupachatele, a také bez ohledu na okolnost, že byl rozdíl v intenzitě jednání jednotlivých spolupachatelů. Dále se patří v této souvislosti poukázat i na judikatorní rozhodnutí vedené pod R 4532/1932-II, která koncipuje závěr spočívající v tom, že i kdyby jednání jednoho spolupachatele bylo z hlediska fyziologického a lékařského bez významu pro příčinný průběh (postup) událostí vedoucích ke smrti napadeného, odpovídá spolupachatel za jeho smrt podle ustanovení o vraždě, směřoval-li společný úmysl k jeho usmrcení. K naplnění pojmu spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Stačí i částečné přispění, třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnosti ostatních pachatelů a je tak objektivně i subjektivně složkou děje, tvořícího ve svém celku trestné jednání. Spolupachatelé tedy nemusí jednat stejně a jejich činnost nemusí být stejně významná (srov. R 66/1955, TP 749/2010).

35. S ohledem na výše uvedené teoretické principy se soud musel při posuzování věci podrobně zabývat problematikou **úmyslu** (zavinění - § 15 trestního zákoníku) a problematikou **formy součinnosti** (spolupachatelství - § 23 trestního zákoníku).

36. Zásadním znakem skutkové podstaty trestného činu je, krom objektivní stránky (jejíž naplnění bylo rozebráno výše), i subjektivní stránka trestného činu. Ta obsahuje soubor znaků, které charakterizují psychiku pachatele ve vztahu k trestnému činu. Jediným obligatorním znakem subjektivní stránky trestného činu je zavinění, které má formu úmyslu nebo nedbalosti. Zavinění je nezbytné pro naplnění kterékoliv skutkové podstaty trestného činu. Zavinění je psychický vztah pachatele trestného činu k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem, vyvolaném způsobem uvedeným v trestním zákoníku.
37. Z konstantní judikatury vyplývá, že při právním posuzování jednání pachatele, jímž útočil proti zdraví poškozeného, nelze vycházet jen z toho, jaká újma na zdraví poškozeného vznikla, ale je třeba přihlídnout i k okolnostem, za kterých se útok stal, jakým způsobem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadeného z útoku hrozilo (srov. rozhodnutí č. 16/1964 Sb. rozh. tr.). Souhrn všech těchto skutečností vede k závěru o zavinění ke způsobenému následku. Rozhodující je subjektivní stránka, tedy to, k jakému následku směřoval úmysl pachatele. Zavinění pachatele je v takovém případě určujícím kritériem pro použití právní kvalifikace. Z těchto důvodů je v případě, že v důsledku aktivního jednání obviněného u poškozeného nastane smrt, rozhodující, zda lze dovodit z okolností, za kterých k tomuto následku došlo, zavinění ve formě úmyslu nebo z nedbalosti. Je tudíž potřeba se vždy zabývat konkrétními skutečnostmi, které jsou pro takový závěr podstatné.
38. Po pečlivém uvážení všech rozhodných skutečností, má soud jednoznačně za to, že jednání obžalovaných bylo neseno úmyslem. Česká právní úprava u nepřímého (eventuálního) úmyslu pracuje s tezí, že pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem, a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Pokud jde o úmyslné zavinění (§ 15 trestního zákoníku), pro ně je společné to, že vůle pachatele ve formě chtění nebo srozumění vždy představuje kladný vztah pachatele ke způsobenému následku. Jeho lhostejnost k tomu, zda nastane nebo nenastane následek, lze podkládat za jeho srozumění s následkem, které odůvodňuje závěr o nepřímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jen tehdy, když vyjadřuje kladné stanovisko pachatele k oběma těmito možnostem (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. 3 Tdo 842/2009). U nepřímého úmyslu není způsobení následku významného pro trestní právo pachatelovým přímým cílem ani nevyhnutelným prostředkem. Pachatel sleduje svým záměrem jiný cíl. Je však srozuměn s tím, že realizace tohoto cíle předpokládá způsobení následku významného pro trestní právo. Tento následek je jakýmsi vedlejším nechtěným následkem činnosti pachatele, se kterým je pachatel srozuměn.
39. S ohledem na výše uvedené je soud je přesvědčen, že v daném případě je zavinění dáno v podobě nepřímého úmyslu. Nedomnívá se, že úmysl obžalovaných směřoval přímo k tomu poškozeného usmrtit, což by definovalo naplnění přímého úmyslu. Dle názoru soudu však obžalovaní jednali v úmyslu nepřímém. Konstantní judikatura hovoří o tom, že ten je naplněn, pokud jsou obžalovaní se smrtí poškozeného srozumění [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku]. Pokud tomu tak je, nutno učinit závěr, že spáchali vraždu podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku (stejně jako v případě, že chtěli porušit zájem chráněný zákonem – úmysl přímý). Nepřímý úmysl však dle konstantní judikatury nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat. Závěr o vražedném úmyslu lze učinit z objektivních skutečností, např. z povahy činu, způsobu jeho provedení nebo ze zjištěných okolností subjektivní povahy, např. z pohnutky činu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 433/02).
40. Jak již bylo uvedeno, nepřímý úmysl je dán tehdy, jestliže pachatel ví, že z určitého jeho jednání může vzniknout trestněprávně reprobovaný následek, tedy že se tímto jednáním dopouští trestného činu, a je s tím srozuměn, tedy přímo dosažení tohoto následku nechce, ale je ochoten podstoupit riziko, že k němu dojde. Nepřímý úmysl tedy z hlediska vědomostní složky pachatele vyžaduje toliko povědomost o riziku, tj. určité pravděpodobnosti, že k nastoupení následku dojde. Trestněprávně reprobovaný následek tak může pachatel očekávat jako velmi pravděpodobný, úmysl nepřímý však není vyloučen ani tam, kde pachatel s možností nastoupení trestněprávně

relevantního následku pracuje jako s možným s úplně stejnou pravděpodobností, jako s možností jeho nenastoupení.

41. Výše uvedené obecné právní principy musel soud v rámci hodnocení subjektivní stránky vzít do úvahy a hodnotit je v kontextu konkrétních informací, které byly zjištěny dokazováním. Za zásadní je v dané souvislosti nutné považovat tyto: Poškozený byl obžalovanými po dobu nejméně jedné a půl hodiny s několika různě dlouhými prodlevami surově bit. Již nikdy se zcela přesně nezjistí, kdo kolik poškozenému zasadil ran. Tato skutečnost vyplývá z toho, že na místě činu byli pouze obžalovaní a zesnulý poškozený. To však nebrání tomu, aby byli obžalovaní uznáni vinnými ze spáchání žalovaného trestného činu. Všichni obžalovaní si byli vzhledem ke své inteligenci a životním zkušenostem nepochybně vědomi toho, že v částech těla, na které útočili, jsou uloženy důležité orgány, jejichž poškození může vést k závažným zdravotním následkům, případně i úmrtí. Je pravdou, že obžalovaní neútočili nástroji, při jejichž použití lze automaticky předpokládat smrtelné následky (nůž, střelná zbraň), to však není rozhodné za situace, kdy celkový počet jednotlivých útoků byl velký, tyto útoky zasahovaly zejména oblasti hlavy a hrudníku poškozeného, napadání se vyznačovalo vysokou brutalitou (kopání poškozeného do hlavy směrem proti zdi, čímž došlo k nárazům hlavy o zeď, silné kopy koleny do hrudníku poškozeného) a poškozený byl takovému jednání vystaven opakovaně, v delším časovém horizontu.
42. Obžalovaní si museli být vědomi také toho, že nejsou jedinými útočníky, kteří na poškozeného v danou chvíli působí. Obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] byli přítomni od vzniku konfliktu až do smrti poškozeného. Věděli, kolik bylo poškozenému zasazeno ran a viděli, že se nachází ve stavu, kdy není schopen sebeobrany, kterou by alespoň částečně tlumil následky brutálních útoků obžalovaných. Přesto v útocích pokračovali. Podobně se k situaci postavil obžalovaný [REDAKCE], který se dostavil až po první sérii útoků ostatních dvou obžalovaných. Sám uvedl, že obličej poškozeného již byl od krve, poškozený téměř bezvládně seděl opřený o zeď. Obžalovaný tedy věděl, že jeho příchodu předcházelo výrazné fyzické násilí, jehož cílem byl právě poškozený. Přesto poškozeného i on sám fyzicky napadl. Obžalovaný se nacházel v bezprostřední blízkosti poškozeného, když seděl přímo vedle něj v malém stísněném prostoru. Musel vnímat intenzitu útoků ostatních obžalovaných. Vnímá, že poškozený sedící přímo vedle něj je celý zkrvavený a sípe. Obžalovanému však nepomohl. Nyní uvádí, že to bylo proto, že byl v šoku a sám se obával. Tato argumentace přijde soudu účelová, když s ní rozhodně nekoresponduje jeho faktické jednání spočívající v tom, že poškozeného sám bil, bral mu jeho věci (tabák) a při brutálních útocích ostatních si, jako by se nic nedělo, hrál na telefonu a s ostatními obžalovanými hrál karty.
43. Všichni obžalovaní si byli vědomi i skutečnosti, že jde o naprosto nevyváženou situaci, kdy jsou v přesile, navíc vůči staršímu muži chatrné konstituce, přičemž bylo jasné, že proti takovému útoku se poškozený nemá šanci ubránit. Poškozený tak ostatně ani nečinil a jak je zřejmé i z výpovědí obžalovaných, nekladl žádný odpor ani se nepokoušel z místa uprchnout. Přesto byl i nadále terčem bezdůvodných stupňovaných útoků. Výše popsané skutečnosti lze považovat za další aspekty svědčící o existenci úmyslu na straně obžalovaných.
44. K existenci nepřímého úmyslu na straně obžalovaných lze tedy shrnout, že museli možnost usmrcení poškozeného vnímat, když takový následek museli pokládat za možný a s rizikem jeho vzniku byli dle názoru soudu srozuměni, když byli lhostejní k tomu, zda takový následek nastane nebo nenastane. Každý jedinec, který disponuje alespoň základní inteligenční výbavou, si musí být vědom toho, že opakované vedení řady silných a intenzivních útoků cílených i do nejzranitelnějších míst lidského těla může rezultovat ve vznik závažných poranění, která poškozeného přímo ohroží na životě, příp. mu způsobí smrt. V tomto případě je situace o to jednoznačnější, že obžalovaní věděli o existenci dalších shora popsaných okolností, které specifický následek předpokládaný skutkovou podstatou činily předvídatelným.
45. Na srozumění usuzuje soud i z toho, že obžalovaní nepočítali s žádnou konkrétní okolností, která by mohla smrti poškozeného zabránit. Uvedenému následku bylo zřejmě do určité doby možno

zabránit poskytnutím odborné lékařské pomoci. Tu však ani jeden z obžalovaných nepřivolal, zraněného poškozeného naopak nechali bez pomoci ležet v místnosti a pomalu umírat. Místo toho, jak poškozenému pomoci, řešili obžalovaní to, jak se zbavit jeho těla a zakrýt stopy po užitém násilí. To následně rezultovalo v zapálení pilíře, v němž byl umírající poškozený, ze strany obžalovaného ■■■■.

46. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že všichni obžalovaní věděli, že svým jednáním mohou způsobit poškozenému smrt a pro případ, že ji způsobí, byli s tím srozuměni. Proto je třeba uzavřít, že předmětné jednání spáchali v nepřímém úmyslu.
47. Popsané úmyslné jednání obžalovaných bylo spácháno ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Spolupachatelem se rozumí pachatel, který spáchal trestný čin úmyslným společným jednáním spolu s jiným pachatelem, přičemž každý ze spolupachatelů odpovídá tak, jako by trestný čin spáchal sám. Podle judikatury spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku vyžaduje společné jednání a společný úmysl spáchat trestný čin. Společné jednání přitom může probíhat nejen současně, ale i postupně, pokud na sebe časově navazuje a jednání každého spolupachatele je článkem řetězu společných činností, ve kterém předchází činnost je bezprostřední a nutnou součástí další činnosti, a takové společné jednání směřuje k přímému vykonání trestného činu a ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu (srov. rozhodnutí č. 36/1973, č. 15/1967 Sb. rozh. tr.). Co je však podstatné, k naplnění pojmu spolupachatelství není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou (tj. nemusí jednat totožně a jejich činnost nemusí být stejně významná a taktéž není vyžadována předchozí výslovná dohoda spolupachatelů), neboť stačí i částečné přispění, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů a je tak objektivně i subjektivně složkou děje, tvořícího ve svém celku trestné jednání. Všichni spolupachatelé si ovšem musí být vědomi alespoň možnosti, že jejich jednání směřuje ke spáchání trestného činu právě tímto společným jednáním a být s tím srozuměni (viz. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, č.j. 3 Tdo 287/2017, shodně též usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 1993, sp. zn. 5 To 21/93). Lze shrnout, že společný úmysl spolupachatelů musí zahrnovat jak jejich společné jednání, tak sledování společného cíle, přičemž předchozí vzájemná výslovná dohoda není vyžadována a postačí, jde-li o dohodu konkludentní. Společenská škodlivost spolupachatelství zahrnuje vedle společného jednání také skutečnost, že spolupachatelé jsou vědomím společné trestné činnosti navzájem posilování při jejím páchání.
48. Soud na základě jednotlivých skutkových zjištění dospěl k závěru, že obžalovaní jednali společně, přičemž jejich útoky neprobíhaly současně, nýbrž na sebe navazovaly. Obžalovaní na poškozeného útočili postupně tak, že v jednu chvíli jej napadal vždy pouze jeden z nich. Vzájemně se při napadání poškozeného střídali, přičemž mezi jednotlivými atakami následovaly různě dlouhé prodlevy. Lze tedy uzavřít, že jednání každého obžalovaného bylo článkem řetězu tvořeného na sebe navazujícími fyzickými útoky různého charakteru a intenzity. Lze připustit, že pro vznik následku byly zásadní útoky obžalovaného ■■■■. To však právní odpovědnost ostatních obžalovaných nevylučuje. Na jejich jednání nelze totiž v daném kontextu nahlížet izolovaně, když obžalovaní byli přítomni po celou dobu, kdy docházelo k útokům na poškozeného (v případě obžalovaných ■■■■ a ■■■■) nebo v době následující po prvním fyzickém napadení (v případě obžalovaného ■■■■) a bylo prokázáno, že poškozeného postupně napadli všichni. Každý z obžalovaných věděl, že poškozeného napadají i ostatní obžalovaní a byl jim znám charakter a brutalita takových útoků. Z těchto důvodů činí soud závěr, že v daném případě byla splněna podmínka společného jednání, která je vedle společného úmyslu vyžadována k tomu, aby bylo možno trestný čin považovat za spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.
49. Soud se zabýval rovněž naplněním druhé podmínky spolupachatelství spočívající ve společném úmyslu obžalovaných. Společný úmysl je charakteristikou spolupachatelství korespondující s požadavkem společného směřování spolupachatelů k naplnění znaků skutkové podstaty zamýšleného trestného činu. Judikatura se ustálila na názoru, že společný úmysl musí zahrnovat jak společné jednání spolupachatelů, tak sledování společného cíle v podobě porušení nebo ohrožení

zájmu chráněného trestním zákoníkem (R 57/1970). Spolupachatel si přitom musí být vědom minimálně toho, že jednání dalších pachatelů může směřovat ke spáchání trestného činu společným jednáním a být s tím pro takový případ srozuměn. Společný úmysl totiž nepředpokládá nutně výslovnou dohodu spolupachatelů. Postačí dohoda konkludentní (srov. R 2180/1925). Zavinění každého ze spolupachatelů je třeba zkoumat odděleně, ale jestliže je dáno ve formě úmyslu zahrnujícího vedle společného jednání i společný sledovaný cíl spojený s určitým následkem, a to třeba i těžším následkem, pak již nezáleží na tom, že bezprostřední příčinou takového následku bylo jen jednání jednoho ze spolupachatelů pojaté odděleně, a nikoliv jednání ostatních spolupachatelů, rovněž odděleně pojatá (R 20/1970 a R 41/1976).

50. Obžalovaní předem neuzavřeli žádnou dohodu o tom, že poškozeného za jeho jednání potrestají fyzickými útoky. Jejich jednání tedy postrádá předchozí domluvu. To však naplnění znaků spolupachatelství nebrání. Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že všichni obžalovaní byli k útokům motivováni malichernými záminkami, když chování poškozeného nebylo v souladu s jejich představami. V přípravném řízení své jednání odůvodňovali tím, že byli iritováni postojem poškozeného, který se nechtěl dělit o tabák, peníze a alkohol tak, jak je tomu v bezdomovecké komunitě zvykem. Cítili se ve své podstatě jednáním poškozeného podvedeni, neboť oni se s ním dělili a on jim jejich štědrost neoplácel, naopak zapíral, že má u sebe alkohol a tabák, případně složenku k výplatě sociálních dávek. Obžalovaný [REDACTED] u hlavního líčení uvedl, že důvodem jeho útoku bylo to, že se mu nelíbilo, jak mu poškozený odpověděl, resp. jak se na něj při odpovědi podíval. Obžalovaný [REDACTED] uvedl, že jej rozčílilo, že když chtěl po poškozeném tabák, ten mu řekl, že jej nemá, později si však ubaloval cigaretu.
51. U obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] tak lze konstatovat, že právě sdílené rozhořčení z údajně sobeckého jednání poškozeného a snahu jej za takové jednání potrestat, je možno vnímat jako jednotící prvek, který je vedl k fyzickým výpadům proti poškozenému. Obžalovaného [REDACTED] zase údajně popudilo to, že se poškozený netvářil na jeho výtky ke způsobu komunikace či moralizující rady. Ať již obžalovaní nyní své jednání zdůvodňují jakkoliv, ve skutečnosti šlo o to, najít si záminku pro vybití své agrese, záminku pro mimořádně surový útok vůči fyzické integritě bezbranného poškozeného. U všech obžalovaných šlo fakticky o to, poškozeného exemplárně potrestat za jednání, které si sami vyhodnotili jako nesprávné. Soud souhlasí s názorem státního zástupce, že v podstatě bezvýznamný incident se přičiněním všech obžalovaných, kteří se vzájemně utvrzovali a potencovali, zvrhl v jakýsi akt trestu, v jehož rámci byl poškozený nesmírně brutálně ubit. Kromě toho bylo jednání obžalovaných vázáno jednotícími prvky, kterými jsou jediné postupně realizované jednání zahrnující fyzické napadání poškozeného v jednom časovém úseku, na jednom místě, shodným způsobem provedení a s tímž motivem či pohnutkou. Ve všech těchto aspektech spatřuje soud společný jednotící prvek.
52. Poškozený byl od počátku konfliktu pasivní, fyzicky se nebránil, co se týče verbálního projevu maximálně přitakal, když se jej obžalovaní dotazovali, zda rozuměl jejich verbálním atakům. Snášel extrémní násilí, snad v domněnku, že obžalovaní po prvotním návalu agresivity přestanou. To se však nestalo a obžalovaní naopak v nesmírně brutálních útocích pokračovali a poškozenému způsobili poranění tak závažná, že již útěku či jakéhokoliv odporu nebyl schopen. Ani v tento moment neukončili obžalovaní [REDACTED] a zejména [REDACTED] své zběsilé jednání a v útocích na bezvládného poškozeného pokračovali až do okamžiku, kdy již nejevil známky života. V tomto soud vnímá další společný aspekt jednání pachatelů, kdy útok jednoho z obžalovaných byl podnětem pro dalšího z nich, přičemž se takto vzájemně utvrzovali v tom, jak je jednání poškozeného drzé a trestuhodné, jakož i v tom, že útoky na poškozeného je možno s ohledem na jeho minimální obranu opakovat. Z toho pak vyplývalo vystupňování surovosti a agresivity dalších útoků. Soud se ztotožňuje se závěrem znalkyně Fiedlerové, že jednání jednoho z obžalovaných potencovalo páchaní trestné činnosti dalších obžalovaných. Vědomím společné trestné činnosti tedy byli obžalovaní navzájem posilováni při jejím páchání. I z tohoto důvodu je ze spáchání zločinu vraždy shledáván obžalovaný [REDACTED], u nějž byla intenzita útoku výrazně nižší než u

ostatních obžalovaných. I on si však vytvořil zástupný problém, poškozeného verbálně a poté fyzicky napadl a sebral mu tabák. Takové jednání dle soudu v ostatních obžalovaných iniciovalo rozhodnutí k dalším, a ještě intenzivnějším útokům na poškozeného a ve svém důsledku vedlo k postupnému ubití poškozeného. Pro vysvětlení tohoto závěru je nutno zmínit osobní charakteristiku obžalovaných, která byla zjištěna v průběhu dokazování. Obžalovaný [REDAKCE] je osobou, která se ke svému okolí dokáže chovat konfliktně a agresivně (viz výpovědi zaměstnanců kontaktního centra, strážníka [REDAKCE], záznamy Městské policie [REDAKCE]), s osobami, které nejednají dle jeho představ vyvolává konflikty. Obžalovaný [REDAKCE] je osobou popudlivou, v některých případech jednajícím nepřiměřeně situaci. Oba dva se v bezdomovecké komunitě stavěli do dominantní role, zakládali si na tom, že jsou osobami zde respektovanými. Když tito obžalovaní viděli, že poškozeného za domnělé porušení pravidel napadá (trestá) i obžalovaný [REDAKCE], tedy někdo, kdo s ohledem na své fyzické parametry a neprůbojnou povahu většinou sám vystupuje v defenzivní roli, vzbudilo to v nich snahu zasáhnout ještě mnohem razantněji, surověji. V důsledku takového vzájemného ovlivnění (hovorově řečeno hecování) došlo k vytvoření spirály opakovaného a mimořádně surového jednání. Z tohoto důvodu je ve vztahu ke způsobenému následku významná role každého z obžalovaných. Výše uvedeným lze vysvětlit to, že se na takto brutálním jednání podílely osoby, které, ve svém předchozím životě nejevily sklony k páchání závažné násilné trestné činnosti. Z těchto důvodů shledal soud u obžalovaných společný úmysl ke spáchání trestného činu, tedy byla naplněna i druhá podmínka spolupachatelství.

53. Teorie trestního práva stanoví specifické podmínky pro tzv. exces v rámci spolupachatelství. Ten je založen na tom, že vybočí-li některý ze spolupachatelů z rámce dohody, pokud k ní došlo (exces), bude odpovědný za to, co sám způsobil a zavinil. Ostatní pak odpovídají jen za trestnou činnost, která byla obsahem dohody. Tato modelová situace na daný případ nedopadá. V daném případě žádná předchozí dohoda nebyla, situace byla dynamická, útoky gradovaly postupně. To bylo způsobeno právě potencováním a vzájemným ovlivňováním, které činí ve vztahu ke způsobenému následku důležitou roli každého z obžalovaných. Obžalovaní [REDAKCE] i [REDAKCE] viděli, jak se situace vyvíjí, k čemu postupně směřuje. Přesto bez dalšího přijali nesmírně surové jednání vůči poškozenému, sami se do něj zapojili a přispěli ke gradaci útoků a brutality.
54. Po provedeném dokazování činí soud závěr, že vražda byla v tomto případě spáchána zvlášť surovým způsobem. Spácháním trestného činu vraždy zvlášť surovým způsobem se rozumí vražedný útok s extrémně vysokou mírou brutality, která se podstatně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. Není však nezbytné, aby tento útok zároveň vyvolával zvýšenou trýzeň poškozeného, byť tomu tak i může být (srov. [R 1/1993](#) a 21/2005). Jako „zvlášť surový“ bude možno označit útok vyznačující se extrémně vysokou intenzitou, výraznou brutalitou, provázený nezřídka užitím většího počtu nástrojů nebo mechanismů. Přitom bude vždy třeba přihlížet k tomu, že spáchání trestného činu vraždy v sobě nutně obsahuje určité prvky surovosti, a proto musí jít o čin, který svým provedením výraznou měrou přesahuje obvyklou míru surovosti, což je dáno především okolnostmi, které charakterizují použité násilí z hlediska vnějšího dopadu činu na poškozeného. Rozumí se jím vražedný útok s vysokou mírou brutality, která se podstatně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu (srov. [R 21/2005](#)). Typicky to bude takový způsob útoku, který je spojen s ubíjením oběti a nápadněji devastací jejího těla (např. vražda provedená ukopáním nebo rozdupáním hlavy oběti). Srovnej SR, 1995, č. 17. Dále byl v judikatuře shledán zvlášť surový způsob, pokud je vražda spáchána opakovaným kopáním a dupáním velkou intenzitou do obličejové a vlasové části hlavy a krku a dále takovým devastujícím dupáním a kopáním do hrudníku a břicha (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. [3 Tdo 662/2013](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2014, sp. zn. [4 Tdo 128/2014](#)), přičemž v některých případech k tomu přistupuje i další způsob usmrcování, např. ve formě déletrvajícího dušení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. [4 Tdo 698/2016](#)).

55. V projednávaném případě byl znak zvlášť surového způsobu provedení činu naplněn. Zásadní informace pro tento závěr poskytli soudu znalci ze oboru soudního lékařství. Z jejich závěrů vyplývá, že šlo o brutální vražedný mechanismus, kdy byl trup poškozeného doslova zdevastován. Na těle poškozeného byly při pitvě shledány sériové zlomeniny žeber, tedy mnohočetné zlomeniny žeber v řadě za sebou. V tomto případě bylo takto zlomeno první až desáté žebro. Navíc některá žebra byla zlámaná nadvakrát, protože byla zlámaná vpředu na hrudníku a potom při páteři. Intenzitu násilí ilustruje i to, že se jednalo o zlomeniny žeber s výrazným posunem. I pro laika je z fotografií pořízených při pitvě patrné, jak výrazně zlámaná žebra ční do dutiny hrudní.
56. Z vyjádření soudních znalců vyplývá, že zlomeniny žeber jsou extrémně bolestivé, pokud je jich více, bolest se samozřejmě zvyšuje. Z celkové devastace hrudníku poškozeného činí soud závěr, že poškozený musel trpět obrovskými bolestmi. Utrpení poškozeného bylo zvyšováno tím, že v okamžiku, kdy byla rozlámána žebra a tím poškozen jejich okruh, došlo k poškození mezižeberních svalů, které zabezpečují nádech a výdech, v důsledku čehož tělo poškozeného začalo ztrácet schopnost dýchat. Poškozený se tedy kromě toho, že trpěl velkými bolestmi, navíc ještě dusil. Tento stav trval vyšší desítky minut.
57. Soud neshledal nic, co by významně snížilo intenzitu vnímání bolesti ze strany poškozeného. Vnímání bolesti nebylo u poškozeného ovlivněno působením alkoholu. Hladina 1,2 promile není pro osobu, která je zvyklá na pravidelné vysoké dávky alkoholu nikterak vysoká. Z tohoto důvodu učinili znalci závěr, že zjištěná hladina alkoholu neměla žádný významný analgetický účinek na tlumení bolestivosti. Soud se zabýval i tím, jak se na schopnostech vnímání bolesti mohlo projevovat závažné poškození zdraví, které u poškozeného vznikalo postupně v rámci navazujících útoků. Znalci uvedli, že v době vzniku zranění poškozený bolestivost plně vnímal. Nedostatečné zásobení mozku kyslíkem pak vedlo k tomu, že ve finální fázi mohla být bolest tlumena. To však nemění nic na tom, že v době, kdy útoky probíhaly, poškozený bolest vnímal, přičemž intenzita bolesti se zvyšovala postupně s přibývajícími poraněními. Jisté utlumení mohlo nastat těsně před smrtí. Zde se však jednalo o krátký časový okamžik, který zdaleka nepokrýval dobu, kdy byl poškozený napadán a trpěl.
58. Pro úplnost argumentace musí soud zmínit i závěr znalců, že poškozený byl v době, kdy obžalovaní ■■■ s ■■■■ podpálil místnost, v níž ležel, naživu. To jednoznačně vyplývá z vysoké hladiny karboxylhemoglobinu v jeho těle. Znalci konstatovali, že v té době poškozený pravděpodobně již bolest nevnímal. Jeho subjektivní utrpení tak zapálením zřejmě znásobeno nebylo. S ohledem na uvedené sdělení znalců nebylo samotné zapálení těla poškozeného hodnoceno jako skutečnost, která by sama o sobě odůvodňovala užití znaku zvlášť surového způsobu. Soud ji však vzal v úvahu při hodnocení toho, jak brutálně a bezcitně si obžalovaní počínali.
59. Krajský soud v daném případě shledal, že z prokázaných okolností lze dovodit i naplnění znaku zvlášť trýznivého způsobu provedení, jak má na mysli ustanovení § 140 odst. 3 písm. i) tr. zákoníku. Okolnost zvlášť trýznivým způsobem spáchaného trestného činu vraždy podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 140 odst. 3 písm. i) tr. zákoníku (stejně jako zvlášť surovým způsobem) není v trestním zákoníku přesně definována a vykládá se v zásadě na základě rozhodovací praxe. Podle ní o zvlášť trýznivý způsob jde např. s ohledem na duševní i fyzické útrapy při pozvolném udušení poškozené, kterou pachatelé svázali, položili na postel a zanechali bez pomoci (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 42/1994-I. Sb. rozh. tr.). Půjde o něj také tehdy, když oběť trpí protahovaným násilím, kdy poškozený je v jeho průběhu stále při vědomí (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 7. 1993, sp. zn. 4 To 16/1993). Z uvedeného lze dovodit, že na zvlášť trýznivý způsob je možné usuzovat z takových okolností, které charakterizují subjektivní neúměrně kruté pociťované prožitky oběti, jež vnímala od doby, kdy na ní pachatel začal uskutečňovat vražedný mechanismus, až do okamžiku její smrti. Pro trýznivost je podstatné, aby oběť vzhledem ke svému zdravotnímu stavu byla schopna vnímat a prožívat účinky užitého násilí v jeho bolestivosti a vypjatosti psychického prožívání z traumatu smrti. Přitom, byť na tyto prožitky má v určitém smyslu vliv způsob použitého násilí, zejména co do míry utrpení, které oběti přináší, je nutné je

považovat jen za prostředek, jímž je intenzivní trýzeň způsobena. Především je však rozhodná intenzita, s jakou oběť prožívala důsledky útrap, jímž byla vystavena. S ohledem na to, že zákon požaduje, aby se jednalo o zvlášť trýznivý způsob, půjde o něj tehdy, jestliže oběť je vystavena bolestem na hranici snesitelnosti trvajícím třeba i po kratší dobu nebo sice méně intenzivním, ale zato déle trvajícím, které velmi citelně zasahují celou osobnost poškozeného, je vystavena psychickým útrapám zejména spočívajícím v pocíťování extrémního strachu o svůj život, včetně vědomí bezmoci vzhledem ke zjevné neúčinnosti její obrany, event. fyzické převaze obviněného, apod.

60. Pokud se tedy jedná o shledaný trýznivý způsob spáchání trestného činu, konstatuje soud následující: Obžalovaní v přesile na poškozeného působili delší dobu násilím značné intenzity. Na to navazovaly další skutečnosti, kterými bylo zvětšováno utrpení poškozeného. Poškozený byl svlečen a vystaven tak zimě. Byl také polit alkoholem a obsahem lahve, v níž byly plivance, byla na něj vysypána sůl. Alkohol, resp. sůl v tržných ranách, mohla zvýšit bolest, kterou poškozený podstupoval, zejména se však jednalo o akt ponižování již tak zbídačeného poškozeného. Přestože poškozený nebyl schopen se bránit, obžalovaní pokračovali v útocích. Poškozený musel vnímat bezvýchodnost situace a bezmoc při opakovaně vedených útocích, při nichž vstřebával další dávky obrovské bolesti, za situace, kdy se čím dál více dusil. V tuto chvíli si již poškozený musel uvědomovat nevyhnutelnost smrti. To obzvláště za situace, kdy byl v malém prostoru mostního tubusu uzavřen s třemi mladšími muži a věděl, že se jejich útokům nemá šanci ubránit. Intenzita těchto subjektivních prožitků byla obzvláště velké intenzity, a poškozený je vnímal od doby, kdy na něm pachatelé začali uskutečňovat vražedný mechanismus, až téměř do okamžiku jeho smrti.
61. Všechny výše uvedené okolnosti hodnocené v jejich souhrnu a vzájemné propojenosti, svědčí o velké intenzitě fyzického, ale i psychického utrpení poškozeného, při němž docházelo k postupnému selhávání životních funkcí potencionálního trvalými a opakovanými útoky obžalovaných na tělesnou integritu poškozeného. Tyto okolnosti naplňují znaky zvlášť surového a trýznivého způsobu provedení zločinu vraždy podle § 140 odst. 3 písm. i) tr. zákoníku.
62. K subjektivní stránce u tohoto znaku zvlášť kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 17 písm. b) tr. zákoníku postačí nedbalost, a pachatel tedy nemusí vědět, že jde o zvlášť trýznivý způsob spáchání vraždy, ale je dostačující, že se zřetelem na okolnosti případu a své subjektivní dispozice to vědět měl a mohl. Takový závěr má soud vzhledem ke všem shora rozvedeným skutečnostem za jednoznačný a uzavírá, že všichni spolupachatelé odpovídají i za těžší následek.
63. Soud dále shledal, že jednání obžalovaných bylo vedeno úmyslem získat pro sebe či jiného majetkový prospěch, čímž byl naplněn znak kvalifikované skutkové podstaty § 140 odst. 3 písm. j) trestního zákoníku.
64. V úmyslu získat majetkový prospěch je vražda spáchána především v případech, kdy jednání pachatele bude směřovat k zmocnění se věci, peněz nebo jiného majetku oběti, popř. jeho úmysl směřuje k jinému získání věci (hmotných i nehmotných), k nimž pachatel vraždou získává přístup (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. [7 Tdo 420/2016](#)). K získání majetkového prospěchu nemusí dojít. Minimální výše majetkového prospěchu není stanovena, ani velmi malý prospěch sám o sobě neodůvodňuje nepoužití této okolnosti, neboť zásadně svědčí o tom, že pachatel si neváží lidského života a má k němu zcela bezohledný postoj.
65. Z dokazování vyplynulo, že vznik konfliktu, jeho udržování a eskalace byly doslova protknuty motivem, který lze označit jako zistný, resp. směřující k získání prospěchu. Verbální výpady obžalovaných, které byly záminkou pro užití násilí, měly shodný majetkový podtext. Prvotní záminkou byla existence složenky, která byla poškozenému předána sociální pracovnící. Ta vyjadřovala budoucí majetkový příjem poškozeného z dávky státní sociální podpory, o který se dle představ obžalovaného ■■■ měl poškozený rozdělit. Již při cestě do piliře obžalovaný ■■■ dle ■■■ říkal, že doufá, že bude mít poškozený peníze.

66. Po příchodu do mostní místnosti vyvolal [REDAKCE] konflikt, při němž poškozenému vyčítal jeho údajné sobectví, porušování vzájemné solidarity a pravidel života v bezdomovecké komunitě a toto téma vyzdvihoval i v dalším průběhu konfliktu. [REDAKCE] s [REDAKCE] takového jednání [REDAKCE] byli účastní, museli vnímat, co mu vytýká, čeho se dožaduje, proč na něj verbálně a posléze i fyzicky útočí. Soud znovu zdůrazňuje, že se vše odehrávalo na velmi malém prostoru o rozloze několika metrů čtverečních. Akceptaci majetkového motivu tito dva obžalovaní potvrdili nejprve verbálně. Obžalovaný [REDAKCE] tak činil například v okamžiku, když poškozenému poručil, že peníze, které požadoval [REDAKCE], přinese druhý den. Následně se obžalovaní v návaznosti na výše popsané verbální výtky a požadavky zapojili fyzickými atakami, když i jejich jednání směřovalo k vydání věci poškozeného. To je zřejmé z jejich výpovědí. Obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že již při svém příchodu slyšel, že obžalovaní [REDAKCE] s [REDAKCE] na poškozeného křičeli a nadávali mu, že se s nimi o nic nedělí. Poškozený měl v té době již obličej od krve. Dále popsal, že obžalovanému [REDAKCE] po příchodu předal 200 Kč, které mu dlužil za telefon. Obžalovaný [REDAKCE] reagoval tak, že se obrátil na poškozeného a dával mu tuto skutečnost za příklad správného chování, přičemž mu vyčetl, že on je lakomý a dal mu několik úderů pěstí do obličeje. Poškozeného však napadl i sám [REDAKCE], a to proto, že se cítil být údajně podveden tím, že k jeho dotazu poškozený popřel, že má tabák, načež tento následně vytáhl a začal si balit cigaretu. Na to on reagoval tak, že poškozenému dal dva údery do obličeje a odcizil mu tabák. Obžalovaní [REDAKCE] i [REDAKCE] popsali, že [REDAKCE] obžalovaného prohledával, našel láhev s vodkou, kterou poškozenému odcizil. Obžalovaný [REDAKCE] takové jednání připisoval obžalovanému [REDAKCE]. Ať již ji poškozenému vzal kdokoliv z obžalovaných, všichni pak realizovali užitek z takového jednání, když z láhve pili vodu, což shodně uvádějí. Všichni obžalovaní tedy přijali majetkový prospěch, který vyplynul z předchozího jednání loupežného charakteru.
67. Je tedy zřejmé, že zmocněním se výše uvedených věcí došlo u obžalovaných k získání majetkového prospěchu, když takové jednání bylo pokryto zaviněním. Jak již bylo uvedeno, to že tímto způsobem byl získán malý prospěch, samo o sobě neodůvodňuje nepoužití této okolnosti. To obzvláště za situace, kdy snaha o získání majetkového prospěchu byla jedním ze spouštěčů násilného jednání obžalovaných i eskalačním prvkem, který provázal většinu konfliktu, při němž byl poškozený surově usmrčen.
68. V rámci právního hodnocení se soud musel zabývat i tím, že obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] jsou osoby, u nichž byla identifikována závislost na alkoholu. Soud proto musel vyhodnotit, zda a jak tato skutečnost ovlivnila rozpoznávací a ovládací schopnosti jmenovaných, tedy se zabývat problematikou přičetnosti.
69. Přičetností rozumíme způsobilost být pachatelem trestného činu, pokud závisí na duševních schopnostech pachatele. Přičetnost je podmíněna schopností pachatele chápat význam svého činu pro společnost a ovládat své jednání. Podle § 26 není pro nepřičetnost trestně odpovědný, kdo pro duševní poruchu nemohl v době činu rozpoznat jeho nebezpečnost pro společnost nebo ovládat své jednání. Tzv. biologickým kritériem je tedy duševní porucha. Duševní porucha musí být diagnostikována a musí být v trestním řízení zjištěno, jaké její projevy měly vztah k trestnému jednání a podle toho je posuzován její právní význam. Druhým kritériem nepřičetnosti je nedostatek schopnosti rozumové (tzv. schopnost rozpoznávací) nebo schopnosti ovládací (schopnost ovládat své jednání).
70. V dané věci je významné to, že rozpoznávací a ovládací schopnosti posuzovaných byly v době skutku ovlivněny požitým alkoholem, nikoliv duševní poruchou. Soud tedy musel danou problematiku hodnotit zejména z pohledu, jaký vliv měl v rozhodné době na jednání obžalovaných alkohol, který požili.
71. K dané otázce byl vypracován MUDr. Šenkýřem a MUDr. Tomáškovou znalecký posudek týkající se výpočtu alkoholémie obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE]. Ti po provedení propočtu uvedli, že dle vlastní výpovědi obžalovaného [REDAKCE] by hladina alkoholu v jeho krvi dne 24. 1. 2024

v 18:00 hodin měla být 3,83-4,63 promile. Dle vlastní výpovědi [REDAKCE] by v tomtéž časovém období měla hladina alkoholu v jeho krvi být 2,75 – 3,55 promile a dle výpovědi spoluobžalovaného [REDAKCE] 3,99-4,79 promile. Znalci uvedené údaje je však nutno brát s rezervou, neboť výpočet vychází čistě z údajů, které poskytli obžalovaní.

72. Je nutno zdůraznit, že konstantní judikatura dlouhodobě setrvává na tom, že otázka nepřičetnosti je otázkou právní, její posouzení náleží orgánům činným v trestním řízení na základě skutečností vyplývajících z provedených důkazů. K tomu lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 1978, sp. zn. 11 Tz 21/78, z něhož se podává, že povaha této otázky vyžaduje, aby její posouzení bylo založeno na odborných znalostech z oboru psychiatrie. Znalecký posudek z tohoto oboru je však jen jedním z podkladů pro vytvoření soudcovského přesvědčení o otázce přičetnosti a musí být hodnocen v souvislosti se všemi ostatními zjištěnými skutečnostmi z tohoto hlediska relevantními.
73. S ohledem na výše uvedené je nutno zopakovat, co k dané problematice uvedli znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a jejich závěry dát do kontextu s dalšími informacemi zjištěnými v průběhu dokazování. Znalce MUDr. Fiedlerová, která se zabývala zkoumáním stavu obžalovaného [REDAKCE] uvedla, že v inkriminované době trpěl syndromem závislosti na alkoholu. V době spáchání trestného činu u něj byla dána akutní intoxikace blíže neurčeného stupně. Schopnosti ovládací byly významnou mírou sniženy, ovšem nebezpečnost svého jednání byl schopen rozeznat. Znalce MUDr. Gärtnerová, která se zabývala zkoumáním duševního stavu obžalovaného [REDAKCE] konstatovala, že i on trpěl syndromem závislosti na alkoholu, v době skutku byly jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti pravděpodobně ovlivněny alkoholovou intoxikací, a to tak, že byly sníženy lehce až podstatně. Současně s těmito závěry však znalce soudu poskytly další informace, které svědčí o nutnosti shledat je právně odpovědnými za inkriminované jednání. V rámci hodnocení dané problematiky je nutno poukázat na to, že na vysoké dávky alkoholu jsou obžalovaní dlouhodobě zvyklí a standardně s nimi fungují. Navíc, jak vyplývá z jejich výpovědí, na své jednání si velmi dobře vzpomínají. I to je indicie vedoucí soud k závěru, že obžalovaní nebyli v době spáchání skutku nepřičetní. Jak konstatovala znalce Fiedlerová, obžalovaný [REDAKCE] si na své chování vzpomíná detailně bez výpadků paměti. Také znalce Gärtnerová uvedla, že obžalovaný [REDAKCE] má na skutek zachovanou vzpomínku, byl schopen reprodukovat události. Oba obžalovaní popsali, kdo dal poškozenému kolik ran, jakým způsobem útočili, specifikovali chronologicky průběh napadání, jakož i okamžiky, které předcházely a navazovaly na samotné provedení činu. Dle znalce není obžalovaný [REDAKCE] osobou, která by byla nějak výrazně determinovaná dlouhodobým požíváním alkoholu ve smyslu rozvoje etylické demence, hluboké deprivace osobnosti, rozpadu osobnosti či amnestického syndromu.
74. Soud na základě výše uvedeného činí právní závěr, že obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] v žádném stadiu páčání předmětné trestné činnosti nebyli nepřičetní. Podkladem pro takové rozhodnutí jsou právě znalecké posudky jmenovaných znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Informace relevantní pro takový závěr byly však čerpány i z dalších důkazních prostředků, které měl soud k dispozici. Z těch vyplývá, že obžalovaní byli orientováni v realitě, jednali zcela racionálně a plánovitě, a to jak v období před spácháním trestného činu, v průběhu samotného vražedného útoku, tak i po něm. Konkrétně lze uvést, že před a v průběhu spáchání činu obžalovaní poškozenému vyčítali jeho sobecké jednání, spočívající v tom, že neoplácí jejich štědrost a nedělí se s nimi o získané peníze, alkohol a tabák. Poté realizovali rozličné fyzické útoky vůči poškozenému. Ty na sebe navazovaly, probíhaly po delší dobu. Obžalovaní tak měli dostatek času si uvědomit, čeho se dopouštějí. Současně museli vnímat surovost útoků ostatních obžalovaných.
75. Po spáchání činu obžalovaní zjišťovali, zda je poškozený mrtvý, a když dospěli k závěru, že tomu tak je, začali spřádat plán na zahlázení stop. Za tím účelem založil [REDAKCE] v mostním tubusu požár. Následně vytvořili smyšlenou verzi příběhu, a aby ji podpořili, šli k hřbitovu rozdělat oheň. Obžalovaný [REDAKCE] druhý den kontaktoval městskou policii, předstíral překvapení a dotazoval se, co

se stalo. Obžalovaný ██████ se zbavil oblečení, které měl při páčání trestné činnosti na sobě. Obžalovaný ██████ to samé učinil s botami, kterými kopal do obviněného.

76. Zcela jednoznačná situace je pak u obviněného ██████. Dle závěru znalkyně tento obžalovaný netrpí duševní poruchou, v inkriminované době byl schopen rozpoznat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl schopen své jednání bez omezení ovládat. Z dokazování vyplývá, že v době páčání trestné činnosti nebyl nijak významně ovlivněn návykovými látkami. S ohledem na výše popsany způsob jeho jednání, činí soud, v kontextu této informace, závěr, že ani u tohoto obžalovaného nelze shledat nepřičetnost.
77. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že se obžalovaní dopustili protiprávního jednání popsaného ve výrokové části rozsudku, které naplňuje znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu, musel se zabývat tím, jaký trest za něj uložit.
78. Podle § 38 odst. 1 trestního zákoníku je **trestní sankce** zapotřebí ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti trestného činu a k poměrům pachatele.
79. Podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení.
80. Podle § 39 odst. 2 trestního zákoníku povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
81. Ve světle shora specifikovaných pravidel upravujících ukládání trestu soud při úvaze o druhu a výši trestu přihlédl především k povaze a závažnosti trestného činu z hlediska významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen, ke způsobu jeho provedení a okolnostem, za kterých byl čin spáchán a samozřejmě také k osobám obžalovaných. Obžalovaní byli dle § 140 odst. 3 trestního zákoníku ohroženi trestem odnětí svobody v rozpětí patnáct až dvacet let nebo výjimečným trestem.
82. Jednání obžalovaných považuje soud za mimořádně společensky škodlivé. Jednalo se o bezdůvodný a naprosto nesmyslný útok vůči nekonfliktní osobě, která se nebyla schopna bránit. Obžalovaní bezdůvodně a zbaběle útočili ve třech vůči poškozenému, který byl výrazně starší než oni. Z celkového přístupu obžalovaných je patrný přezíravý přístup k hodnotě lidského života.
83. Pokud se jedná o trest ukládaný obžalovanému ██████, konstatuje soud následující: Jmenovaný podle § 206c trestního řádu prohlásil, že je vinným spáchaním skutku uvedeného v obžalobě a že souhlasí s právní kvalifikací takového skutku uvedenou v obžalobě. Soud jím učiněné prohlášení viny přijal.
84. Z ustanovení § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku vyplývá, že pokud má soud za to, že vzhledem k poměrům pachatele a povaze jím spáchané trestné činnosti lze dosáhnout jeho nápravy i trestem kratšího trvání (oproti použití trestní sazby odnětí svobody stanovené trestním zákonem), může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby též tehdy, pokud odsuzuje pachatele, který prohlásil svoji vinu.
85. Snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby nepřichází u obžalovaného ██████ v úvahu, a to i přesto, že učinil prohlášení viny. Není totiž splněna podmínka, že vzhledem k povaze jím spáchané trestné činnosti lze dosáhnout jeho nápravy i trestem kratšího trvání. K povaze trestné činnosti je nutno uvést, že jednání obžalovaného ██████ bylo nejagresivnější, a nejbrutálnější. Dle soudu se zásadním způsobem podílel na vzniku následku v podobě smrti poškozeného. Uložení trestu pod dolní hranici trestní sazby brání i zjištěné poměry pachatele. Obžalovaný před spáchaním činu nevedl spořádaný život, naopak dlouhodobě zneužíval alkohol, nepracoval,

nestaral se o dítě, neplatil na něj výživné, žebрал. Z výše uvedeného způsobu života pak vyplývá to, že je osobou opakovaně soudně trestanou a byl již i ve výkonu trestu. Taková osoba nesplňuje podmínky pro snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby (a to ani ve smyslu § 58 odst. 1 trestního zákoníku).

86. Obžalovanému však lze vyměřit mírnější trest v rámci stanovené trestní sazby. V tomto směru lze vyjít z § 39 trestního zákoníku, dle něž soud přihlédne též k postoji pachatele k trestnému činu v trestním řízení i tomu, zda prohlásil svou vinu. To obžalovaný učinil. Tímto krokem jako jediný projevil úplnou sebereflexi a k věci se bez dalšího doznal. Nesvaloval vinu na ostatní obžalované a konstatoval, že je připraven nést důsledky svého jednání.
87. S ohledem na závažnost spáchaného trestného činu a významný podíl obžalovaného ■■■ na něm, jakož i s ohledem na existenci přitěžujících okolností (spáchání činu s další osobou - § 42 písm. o) trestního zákoníku, předchozí odsouzení § 42 písm. q) trestního zákoníku) bylo soudem uvažováno o uložení trestu ve výměře 18 let a 6 měsíců. Především s ohledem na prohlášení viny byl tento trest revidován a obžalovanému stanoven trest mírnější. Tento soud uložil v trvání 17 let.
88. Při stanovení výměry trestu byla ve prospěch obžalovaného zohledněna také zmenšená přičetnost, která u něj byla shledána znalci. K této skutečnosti bylo ovšem přihlédnuto pouze v omezené míře. Obžalovaný si totiž stav zmenšené přičetnosti přivodil sám. Navíc jak vyplynulo ze závěrů znalkyně MUDr. Fiedlerové, obžalovaný účinky alkoholu na svou osobu dlouhodobě zná, do stavů intoxikace se přivádí pravidelně a o své vůli, navíc vůči látce vykazuje zvýšenou toleranci. To bylo potvrzeno i v rámci dokazování, kdy bylo zjištěno, že ve stavu opilosti funguje zcela normálně, na rozdíl od stavu, kdy nemá potřebnou hladinu alkoholu.
89. K trestu ukládanému obžalovanému ■■■ konstatuje soud následující: Obžalovanému dle § 42 písm. q) přitěžuje to, že již byl v minulosti odsouzen. Od roku 2008 byl odsouzen ve dvanácti případech. V některých případech k těmto odsouzením nelze přihlížet, přesto je nutno jej označit za recidivistu, který již byl odsouzen i k nepodmíněným trestům. Projednávanou trestnou činnost spáchal navíc ve zkušební době podmíněného odsouzení. Nelze přehlédnout ani jeho osobnostní profil, kdy se jedná o osobu konfliktní (viz výpovědi zaměstnanců kontaktního centra, strážníka ■■■, záznamy Městské policie ■■■). Ve smyslu § 42 písm. o) trestního zákoníku mu navíc přitěžuje, že čin spáchal s další osobou.
90. Polehčující okolnost v podobě doznání mu přiznat lze, ovšem nikoliv v plném rozsahu. Stejně jako ostatní obžalovaní i on nejprve zapíral a prezentoval smyšlenou verzi průběhu událostí, k útokům na poškozeného se nakonec přiznal, své výpovědi však koncipoval tak, aby minimalizoval rozsah svého zavinění, zejména co se týče intenzity jím realizovaných útoků. Na druhou stranu mu však lze zcela přiznat polehčující okolnost dle § 41 písm. m) trestního zákoníku, když napomáhal při objasňování trestné činnosti, přičemž jeho role v tomto směru byla zásadní. Jako první totiž popsal, jak skutečně událost proběhla, když jím učiněná výpověď prolomila zapírání ze strany obžalovaných ■■■ a ■■■. S ohledem na výše uvedené rozhodl soud o tom, že obžalovanému ■■■ bude vyměřen trest odnětí svobody mírně nad spodní hranici trestní sazby, konkrétně v trvání šestnácti a půl roku.
91. Soud se zabýval rovněž otázkou, zda není namístě obžalovanému ■■■ uložit souhrnný trest. Po posouzení věci, má za to, že nikoliv. Ohledně tohoto závěru vyšel soud z ustálené judikatury. Ta uvádí, že o souběh nejde, byl-li další trestný čin spáchán po vyhlášení odsuzujícího rozsudku (doručení trestního příkazu), byť před vyhlášením dalšího odsuzujícího rozsudku (popřípadě před doručením dalšího trestního příkazu), kterým byl výrok o trestu uložený prvním odsuzujícím rozsudkem (trestním příkazem) zrušen a uložen souhrnný trest. V takovém případě je třeba uložit za trestný čin spáchaný po vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku (doručení trestního příkazu) samostatný trest (viz [R 50/1978](#)). Byl-li tedy pachateli uložen souhrnný trest podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku a později byl též pachatel dalším rozsudkem uznán vinným trestným činem spáchaným po vyhlášení prvního rozsudku a před vyhlášením rozsudku, jímž mu byl uložen

souhrnný trest, nejde v případě posledního odsouzení o souběh trestných činů, který je nutným předpokladem uložení souhrnného trestu, nýbrž o recidivu, takže je nutno uložit samostatný trest (viz [R 34/1965](#)). Souběh by zde byl totiž jen v případě, kdyby již prvním odsuzujícím rozsudkem bylo možno pachateli uložit trest i za trestný čin, který vyšel najevo později.

92. Při úvahách o tom, zda obžalovanému [REDAKCE] uložit souhrnný trest, je nutno vyjít z následujících časových údajů. Ke spáchání trestného činu došlo dne 24. 1. 2024. Trestní příkaz Okresního soudu v [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE] byl obžalovanému doručen 28. 11. 2023. Rozsudek Okresního soudu v [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE], jímž došlo k uložení souhrnného trestu byl vyhlášen 17. 4. 2024. Vzhledem k uvedené časové posloupnosti má soud za to, že obžalovanému je nutno uložit samostatný trest. Tento byl vyměřen ve výměře 16 let a 6 měsíců.
93. Co se týče trestu uloženého obžalovanému [REDAKCE], konstatuje soud následující: Přestože má soud protiprávní jednání obžalovaného za velmi společensky škodlivé, považuje uložení trestu v zákonem stanoveném rozpětí za nepřiměřené všem zjištěným konkrétním okolnostem případu a domnívá se, že jsou splněny podmínky nezbytné k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby ve smyslu ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby stanovené trestním zákoníkem.
94. Soud si je vědom toho, že předmětný institut je spíše výjimečným opatřením. V daném případě však jeho aplikaci považuje za důvodnou. Jeho užití je akceptovatelné i dle současné judikatury. Tak například v rozhodnutí sp. zn. [5Tdo 954/2018 soud konstatoval, že](#) mimořádné snížení trestu odnětí svobody lze odůvodnit i okolnostmi, které jsou představovány některým ze znaků základní či kvalifikované skutkové podstaty trestného činu, pokud vzhledem k významu takového znaku a nízké intenzitě jeho naplnění výrazněji vybočují z obvyklých případů takových trestných činů, a odůvodňují proto mírnější trestání. V tomto případě jde o obligatorní znak objektivní stránky trestného činu v podobě následku. Právě následek v podobě smrti poškozeného přitom determinuje extrémně vysokou trestní sazbu.
95. Od počátku řízení je zřejmé, že se v tomto případě míra účasti na spáchání trestného činu významně lišila. Obžalovaný [REDAKCE] užil násilí, jehož intenzita byla výrazně nižší než u obžalovaných [REDAKCE] a především [REDAKCE] a na vzniku následku se podílel v zásadě mnohem méně významným způsobem než ostatní obžalovaní. Tato skutečnost sama o sobě není důvodem pro vyloučení trestněprávní odpovědnosti obžalovaného za trestný čin vraždy (v tomto odkazuje soud na předchozí detailní rozbor skutkového a právního stavu), lze k ní však přihlídnout při úvahách o výši trestu. Dle názoru soudu je s ohledem na významný rozdíl v intenzitě jednání a z toho vyplývajícího přispění ke způsobení následku, nutno učinit výraznější diferenciaci při trestání obžalovaných.
96. Navíc u obžalovaného [REDAKCE] je dána kumulace více polehčujících okolností. Soud si je vědom toho, že ty samy o sobě nejsou důvodem pro postup dle § 58 odst. 1 trestního zákona, ovšem v kumulaci s výše uvedenými okolnostmi, má soud mimořádné snížení za opodstatněné. V této souvislosti je především nutno zohlednit, že obžalovaný je osobou dosud netrestanou. Je tedy dána polehčující okolnost dle § 41 písm. p) trestního zákoníku. Tato skutečnost je mírně devalvována tím, že obžalovaný byl v posledních 4 letech šestkrát projednáván a trestán pro přestupky proti veřejnému pořádku, proti pořádku ve státní správě a v územní samosprávě, proti občanskému soužití a proti majetku, přesto se však jedná o okolnost, která obžalovanému významně polehčuje. Soud u obžalovaného dále shledal polehčující okolnost dle § 41 písm. m) trestního zákoníku, když napomáhal při objasňování své trestné činnosti (ukázal místo, kde zanechal oblečení, které měl v době činu na sobě, účastnil se vyšetřovacího pokusu). Dílčím způsobem mu lze přiznat i polehčující okolnost přiznání dle § 41 l) trestního zákoníku. Ve smyslu ustanovení § 41 písm. a)

trestního zákoníku považuje soud u tohoto obžalovaného za polehčující okolnost i to, že spáchal trestný čin poprvé a pod vlivem okolností na něm nezávislých. Ohledně tohoto závěru soud poukazuje na to, že se jednalo se o situaci, která byla vyvolána jinými osobami, přičemž rychle a specificky gradovala. Obžalovaný na ni nesprávně reagoval i v důsledku toho, že se s ohledem na svou povahu v konfliktních situacích obvykle neocítil. Svou roli samozřejmě hrálo i ovlivnění alkoholem, které u něj mělo charakter permanentního stavu. Kromě toho, že čin spáchal s dalšími osobami (§ 42 písm. o) trestního zákoníku) neshledal soud žádnou přítěžující okolnost.

97. Ze závěrů znalkyně vyplývá, že obžalovaný jednal ve stavu snížené přičetnosti. Tuto skutečnost soud rovněž v omezené míře zohlednil ve prospěch obžalovaného. Jak totiž plyne z ustanovení § 40 trestního zákoníku, jestliže pachatel spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky přihlédne soud k této okolnosti při stanovení druhu trestu a jeho výměry. V tomto případě si stav zmenšené přičetnosti obžalovaný přivodil sám. Je však třeba vidět, že takový krok byl podmíněn silnou alkoholovou závislostí, kterou si začal vytvářet již mezi [REDAKCE]. K alkoholové závislosti byl tedy, stejně jako [REDAKCE], přímo determinován a jeho možnost ovlivnit svůj osud byla omezená. Vše výše uvedené rezultovalo v uložení trestu odnětí svobody v trvání 13 let.
98. Všichni obžalovaní byli dle § 56 odst. 1 trestního zákoníku zařazeni do věznice se zvýšenou ostrahou, když jim byl za zvlášť závažný zločin uložen trest odnětí svobody ve výměře převyšující osm let.
99. S nárokem na **náhradu škody** se v souladu s ustanovením § 43 odst. 3 trestního řádu, řádně a včas připojili poškození Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, IČ 47116617 se sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8 a [REDAKCE], IČ [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE].
100. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému [REDAKCE] uložena povinnost na náhradu škody zaplatit poškozeným Kooperativa pojišťovně, a.s., Vienna Insurance Group částku 530 279 Kč a [REDAKCE] částku 773 017,28 Kč.
101. Soud zde vyšel z následujících zjištění. Obžalovaný [REDAKCE] po napadení poškozeného zapálil deky a další hořlavé předměty v technické místnosti, která je součástí pilíře mostu, jež vede přes řeku Vltavu na pozemku č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], v důsledku čehož došlo k požáru v místnosti a částečnému shoření těla poškozeného. Po provedeném dokazování má soud za to, že toto jednání a jím způsobený následek je nutno přičítat toliko obžalovanému [REDAKCE]. Obžalovaní [REDAKCE] i [REDAKCE] od počátku kategoricky odmítali, že by se na zapálení místnosti jakkoliv podíleli. Vše směřuje k tomu, že se jednalo o samostatnou iniciativu [REDAKCE]. Obžalovaný za tímto účelem připravil hořlavé věci, samotné podpálení provedl také on, přičemž následně do ohně přikládal. K výše uvedenému se doznal. O tom, že místnost zapálil, hovořil [REDAKCE] i před svědkem [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] v inkriminované době na místě již nebyl, což potvrzují jak [REDAKCE], tak i [REDAKCE]. Dokazováním nebylo prokázáno ani to, že by se na zapálení místnosti podílel obžalovaný [REDAKCE]. Jedinou okolností, která nasvědčovala jeho účasti na zapálení místnosti, byla výpověď obžalovaného [REDAKCE]. Ten však způsob, jakým se měl [REDAKCE] na vzniku požáru podílet, blíže nespecifikoval. Jak již však bylo řečeno, výpovědi obžalovaných nelze shledat zcela věrohodnými, [REDAKCE] o roli obžalovaného [REDAKCE] hovořil ještě v přípravném řízení, kdy bylo patrné, že se část odpovědnosti snaží přenést na obžalovaného [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že zapálení vymyslel a realizoval [REDAKCE], on i [REDAKCE] se mu to snažili rozmluvit, byl však jednoznačně rozhodnut. [REDAKCE] uvedl, že s takovouto likvidací těla poškozeného a dalšího důkazního materiálu s [REDAKCE] nesouhlasili, resp. navrhovali jiný způsob likvidace důkazů. [REDAKCE] navrhoval, aby poškozeného hodili do vody, zatímco on vznesl návrh, ať jej [REDAKCE] někam zakope. Lze tedy předpokládat, že na předmětném způsobu zahazení důkazů se obžalovaní nedohodli. Nebylo tedy prokázáno, že by tato dílčí část jednání spočívající v zapálení technické místnosti nesla rysy

spolupachatelství, spíše se jednalo o samostatné dílčí excesivní jednání, na kterém se ostatní obžalovaní nepodíleli a s vysokou pravděpodobností s ním ani nesouhlasili. Jak již bylo řečeno, teorie trestního práva stanoví specifické podmínky pro tzv. exces v rámci spolupachatelství. Ten je založen na tom, že vybočí-li některý ze spolupachatelů z rámce dohody, pokud k ní došlo (exces), bude odpovědný za to, co sám způsobil a zavinil. To platí i z hlediska přičítání následku a odpovědnosti za něj. Z tohoto důvodu nelze obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] zavázat k náhradě způsobené škody.

102. V souvislosti s předmětným požárem, za nějž je odpovědný obžalovaný [REDAKCE], došlo k poškození optického kabelu [REDAKCE] [REDAKCE], vedoucího výše uvedenou technickou místností, čímž vznikla škoda v celkové výši 540 278,88 Kč bez DPH. Z vyjádření [REDAKCE] [REDAKCE] ze dne 7. 6. 2024 na č.l. 379 bylo zjištěno, že jí bylo společností Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group po odečtení spoluúčasti ve výši 10 000 Kč poskytnuto pojistné plnění ve výši 530 279 Kč bez DPH. Pokud jde o spoluúčast ve výši 10 000 Kč, [REDAKCE] [REDAKCE] se nepřipojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu této škody. Z vyjádření společnosti Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group ze dne 9. 5. 2024 na č.l. 365 bylo zjištěno, že tato společnost se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 530 279 Kč, když tuto částku vyplatila jako pojistitel [REDAKCE] [REDAKCE]. Podle § 2820 odst. 1 občanského zákoníku na uvedenou pojišťovnu přešel do výše poskytnutého plnění nárok na náhradu škody vůči pachateli trestné činnosti. Uvedená výše nároku na náhradu škody byla doložena Oznámením o poskytnutí pojistného plnění ze dne 24. 4. 2024 na č.l. 366-367, likvidační zprávou na č.l. 371 a fakturami za opravy poškozených optických kabelů na č.l. 372-376. Za této situace byl nárok uplatněn důvodně a soud přiznal poškozené společnosti Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group finanční částku, která odpovídá výši pojistného plnění vyplaceného [REDAKCE].
103. Důvodným byl shledán i nárok vznesený [REDAKCE], které je vlastníkem technické místnosti v mostním pilíři, kde došlo k požáru. Z vyjádření [REDAKCE] ze dne 19. 6. 2024 na č.l. 856 bylo zjištěno, že se připojuje k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 924 091,28 Kč. V průběhu trestního řízení byl nárok na náhradu škody modifikován, když z přípisu [REDAKCE] ze dne 19. 9. 2024 na č.l. 1029 soud zjistil, že u faktury společnosti RTi Czech s.r.o. za provedení sanace vodovodu v úseku od komory v pravém pilíři lávky [REDAKCE] byl uplatněn odpočet DPH, proto došlo ke snížení původního nároku na náhradu škody o 151 074 Kč, přičemž nová výše požadovaného nároku na náhradu škody činí 773 017,28 Kč. Výše nároku na náhradu škody byla doložena fakturou společnosti RTi Czech s.r.o. za provedení sanace vodovodu v úseku od komory v pravém pilíři lávky [REDAKCE] na č.l. 1030 p.v.-1031 a výpisem z účtu [REDAKCE] na č.l. 1030, fakturou společnosti DERADEZ s.r.o. za vyklizení kontaminovaných prostor, likvidaci a odvoz odpadu a dezinfekci na č.l. 1032 a výpisem z účtu [REDAKCE] na č.l. 1031 p.v., fakturou společnosti ČEVAK a.s. za dodávku kompenzátoru na č.l. 1033 a výpisem z účtu [REDAKCE] na č.l. 1032 p.v.
104. Soud si uvědomuje, že obžalovaný [REDAKCE] aktuálně výše uvedenými částkami nedisponuje a v případě, že rozsudek nabude právní moci, bude po dlouhé časové období ve výkonu trestu. Obžalovaný je však muž ve věku [REDAKCE] let. Svědci, kteří obžalovaného znají, potvrdili, že se jedná o muže manuálně zručného, který se před tím, než propadl alkoholu, živil jako řemeslník. Ve výkonu trestu tedy může získat pracovní zařazení a přiznanou náhradu škody splácet v přiměřených splátkách. Nutno v této souvislosti konstatovat, že u obžalovaného je s ohledem na jeho věk dán předpoklad, že bude schopen vykonávat pracovní činnost v průběhu výkonu trestu i po něm. Soud se tak domnívá, že stanovená výše náhrady škody je sice vysoká, s ohledem na výše

uvedené však není pro obžalovaného likvidační. Soud zastává názor, že sama skutečnost nemajetnosti obžalovaného nebrání tomu, aby byl zavázán k náhradě škody. To by totiž znamenalo, že u pachatelů bez prokazatelného majetku by nebylo možno satisfakční povinnost uložit, když takovýto výklad by byl v příkrém rozporu se základními principy adhezního řízení a náhrady škody a nemajetkové újmy zakotvenými v trestním řádu.

105. Pro úplnost soud konstatuje, že se v souvislosti s problematikou škody způsobené na majetku výše uvedených subjektů se zabýval i otázkou možného naplnění skutkové podstaty trestného činu poškození cizí věci dle ustanovení § 228 trestního zákoníku, poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení podle § 276 a 277 trestního zákoníku, případně dalších. Po vyhodnocení věci však dospěl k závěru, že za situace, kdy tyto skutkové podstaty nebyly užity v obžalobě a obžalovaný ■■■ je uznáván vinným trestným činem vraždy v kvalifikované skutkové podstatě, považuje soud za nadbytečné provádět dokazování k otázce jejich naplnění, zejména pak z pohledu subjektivní stránky (např. vědomost o umístění optického kabelu). Vzhledem k tomu, že ani případné shledání odpovědnosti za některý z uvedených trestných činů by nevedlo k významné změně, již tak přísného trestu odnětí svobody, považuje soud takový postup za nadbytečný. To obzvláště za situace, kdy se jedná o trestní věc, v níž jsou vazebně zajištěny tři osoby a je tak nutno postupovat s nejvyšším urychlením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr.ř., § 252 tr. ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

Podle § 228 odst. 4 tr.ř. odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy

v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost se podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Krajský soud České Budějovice
dne 9. října 2024

JUDr. Milan Kučera, Ph.D., v. r.
předseda senátu